

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Khahaha

Sensiz de seninle de yaşanmaz!

Yılın
üçüncü
çekilişine
katılabilmek
için

20

TEMMUZ

AKŞAMINA KADAR

tasarruflarınızı
iş Bankasında
toplayınız

10 TALİHLİYE
10 APARTMAN DAİRESİ
1 TALİHLİYE 100.000 LİRA
10 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
AYRICA ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

T Ü R K İ Y E B A N K A S I

en fazla ikramiye veren bankadır

AKBABA

ESNAF-I BÎ İNSÂF!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat Ilgaz,
İlhan Selçuk, Selâmi Yur-
datap, Hüseyin Korkmaz-
gil, Burhan Esen, Yaşar
Özen, Kenan Akıncı, Ba-
ha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Nihar Tüblek, Cafer
Zorlu, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Zeki Beyner,
Burhan Solukçu, Şadi
Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Saka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50.
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi ist-
enen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 . 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FIATİ :

Kapak içi, santimî 20 il-
ra, iç sayfalar 30 ildir
Cilt : 2 — Sayı : 49
5 Temmuz 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın Ahlak
Yasasına uymayarak
halkı etmiştir

ESKİ edebiyatımızın san'at o-
yunlarından biri de «secl»
dır. Gençler, bu kulak yaban-
cısı sözün ne olduğunu belki bil-
mezler: Nesirde kafiye demek... Ar-
tık ona şilrde bile rastlanmadığı
için düz yazıda böyle marifetler hiç
bir kalemin aklına gelmez.

Bu yazıya koyduğum başlık bir
«secl» dir: Esnâf-ı bî insâf!.. Türk-
çesi: İnsafsız olmıyan esnaf!

Keşke hâlâ dilimizde secl' olsay-
dı da, esnâf-ı bî insâf olmasaydı.
Ama, secl' yok, insafsız esnaf var!

Esnâf-ı bî insâf kimdir?.. Çarşı-
da vatandaş aldatan kunduracıdan
tutunuz da pazarda oynak terazî
kullanan manava kadar bütün vur-
guncu ve çıkarıcı sürüsü!

Ağır çeksün diye depoda ellemeye
suçu basan kömürcü, yeni fasulye
mahsulüne geçen yıl artığını karış-
tıran bakkal, kumaştan yarım met-
re çırpın terzi, çeşme musluğunu
inek memesiyle birleştiren sütçü ve
daha niceleri birer «esnâf-ı bî in-
saf» dir.

Amaaaa.... Hele İnönü demokrasi-

sinden sonra yeni bir esnaf takımı
türemiştir ki, çarşıdaki, pazardaki
esnaf, onların yanında âhır zaman
evliyası kalır!

Bu esnaf, politika esnafıdır.

Ne çektikse, ne çekiyorsak ve da-
ha bir süre ne çekeceksek tek suç-
lu gösterebiliriz: Politika esnafı!

Politika esnafı kimdir?..

Ne kasası, ne kafası, kendisine
özlediği ışıklı geçim yolunu açma-
ya yetmeyen kişi!

Devlet hizmetine girse, bir ömür
boyu çabadan sonra, en, en son, bir
cube müdürlüğünden emekliye ay-
rılacak olan adam, bir parti kapı-
sından girdi mi, eğer tuttuğunu ko-
paran bir çakır pençe ise, bakan-
lık odasına rahatça, kolayca çıkıve-
riyor.

Utancından duvarlara bakamıyan
sayın İsmet İnönü'ye müjdeler ol-
sun: Kaderimiz artık bu ufuksuz
insanlar elindedir.

Türkiye'nin sahici değerleri yok
mu?... Var, Tanrıya şükür çok var.
Ama onlar, enerji gücü tek ampu-
le ışık vermeden boş bir çağılı ile

akan sularımızdan farksız ve biz,
bütün yurd düzeyince karanlıklar
içindeyiz.

Haydi daha geriye gitmiyelim,
onyedi yıl var ki, Türkiye'de poli-
tika sanat oldu, meslek oldu, ge-
çim oldu. Bu yüzdendir ki, parti
listeleri içinde, frenklerin «minist-
rable» dedikleri yapıda devlet ada-
mını, mumla arasanız güç bulursu-
nuz.

Türkiye, artık büyük meseleler
memleketidir. Çözüm bekleyen sos-
yal dâvaları var, ekonomik dâvaları
var, kültürel dâvaları var. Bizi,
dünyaya avuç açan millet olmaktan
kurtaracak dâvaları var.

Ve ne yazık, ne yazık, ne yazık
ki, bu düğüm dâvaları çözecek par-
maklar ikinci koalisyona kabinesin-
de de, meselelerin gergin tellerine
elbirliğiyle dokunamıyacak kadar
az.

Bu mutlu ve çaresiz azınlığın
içine, savaşta ve barışta nice kördü-
ğümleri çözmüş İnönü'nün sihirli
parmaklarını da üzülerek koyabili-
riz.

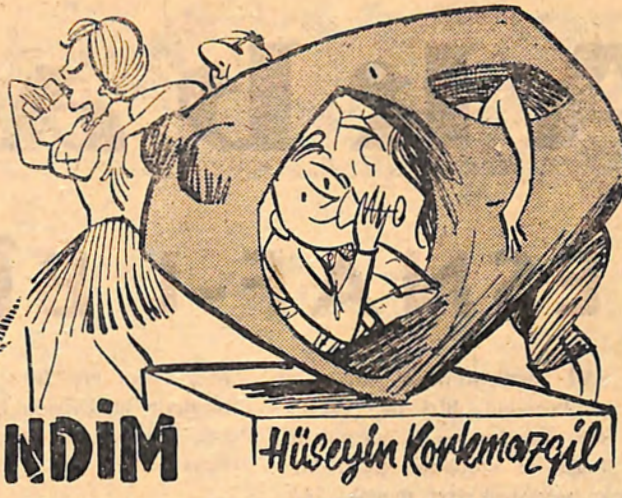
Yusuf Ziya ORTAÇ

Koca Yusuf — Bre getirin şu kispetimi!

B İRKAÇ ay önce bir pastanede tanışmıştık. Heykeltraştı. Yolunu bulup Avrupa'ya gitmiş, birkaç ay sürüttükten sonra dönmüştü. İçilmiş şarap gibi Avrupa kokuyordu. Avrupa'yı anlatmıyor, sanki yiyordu. O gece hasta yatıyordum. Bir

Sergi VERDİLER EFENDİM

heykeltraş arkadaşın gelmiş dediler, anladım o olduğunu. Modern bir heykel gibi girdi odaya, gelip yatağımın ucuna oturdu. Beyoğlu'ndan başladı anlatmağa. Balıkpazarı gibi İstanbul kokuyordu. Az sonra Avrupa'ya geçti. Yanmış mazot gibi Avrupa kokmağa başladı. Söz döndü dolaştı sergiye geldi.

— Ankara'nın en gösterişli sergisi olacak azızm, diye devam etti. Elli parça kadar var... Bin, ikibin, üçbin... Bir sergi de İstanbul'da açtım mı...

Odadakilerden biri sordu:

— Kokteyl vereceksin tabii?

Heykeltraş tatlı bir nanik yaptı:

— Sen ver de biz de çöplenelim...

Hem göz banyosu, hem kokteyl. Yağma yok! Benim sergim sosyal sergi olacak azızm, kokteyli kaldırdım ben...

Bir başkası:

— İyi, dedi, gelen olursa sergiye..

Heykeltraş, acemi milletvekilli gibi hopladı:

— Ne demek o? Tabii gelecekler... Kim demiş sanatçı hacıyağadır diye? Bu pis âdetlerden kurtulmak gerek azızm. Sanatı kurtaracak biz-

leriz. Onlar bize kokteyl versinler..

Burunların ucuna kelebek gibi birer gülümseme kondu. Bir arkadaş:

— Hazır gelmişken, bir de evlendiriversinler sizi, dedi. Büyük kızı mı istersiniz, küçük kızı mı? Hangi bankaya hesap açtırsınlar?

Heykeltraş kendi havasında. Hem anlatıyor, hem de açacağı sergideki başarısından dolayı sevinçten sıkır-sıkır dönüyor odanın ortasında. Sigara dumanından soluk alamıyorum. Bana sigarayı yasak eden doktorun kulağı çınlıyor.

Gelip gene yatağımın ucuna oturdu.

— Yazarlık kolay be, dedi. Al eline kalemi, yaz başına geleni. Fakat bu bizim dalga berbat... Salon bulacaksın, heykelleri taşıyacaksın, günlerce reverans yapacaksın, kırtacaksın, eleştirmecilerin bir kolunu bırakıp öteki koluna gireceksin, gazeteci kuyruğu tartacaksın falan filân... Sonra, salon geniş olur, heykeller göze batmaz; salon küçük olur, bakış şaşırsı değişir. Uygun salon bulmak, uygun eş bulmak gibi birşey...

Gece geç vaktecek çene çalındı.

Sergi açıldıktan beş gün sonra kalkabildim. İlk işim, sergiye koşmak oldu. Merdivenleri merakla indim. Salonun kapısında bir süre bekledim. Çıt yok salonda... Hımm, demek büyük saygı uyandırmış bizim heykeltraş! Yaşasın be!..

Bir de, bir de salona girdim ki, a...a, tek kişi yok!.. Bizim koca heykeltraş bir köşeye çekilmiş, yüzünü eline dayamış, iflâs etmiş tüccar numarasında... «Al beni» boncuğu gibi dizdiği heykeller boyunlarını bükmüşler, beklerler dururlar.

— Ne o, dedim, sattığın heykellerin parasını hesaphyorsun galiba?

Yüzünü alıp öte yana koydu.

— Heykelinin de, sanatının da, sanatseverinin de, senin de...

— Yoo, dedim, beni katma!

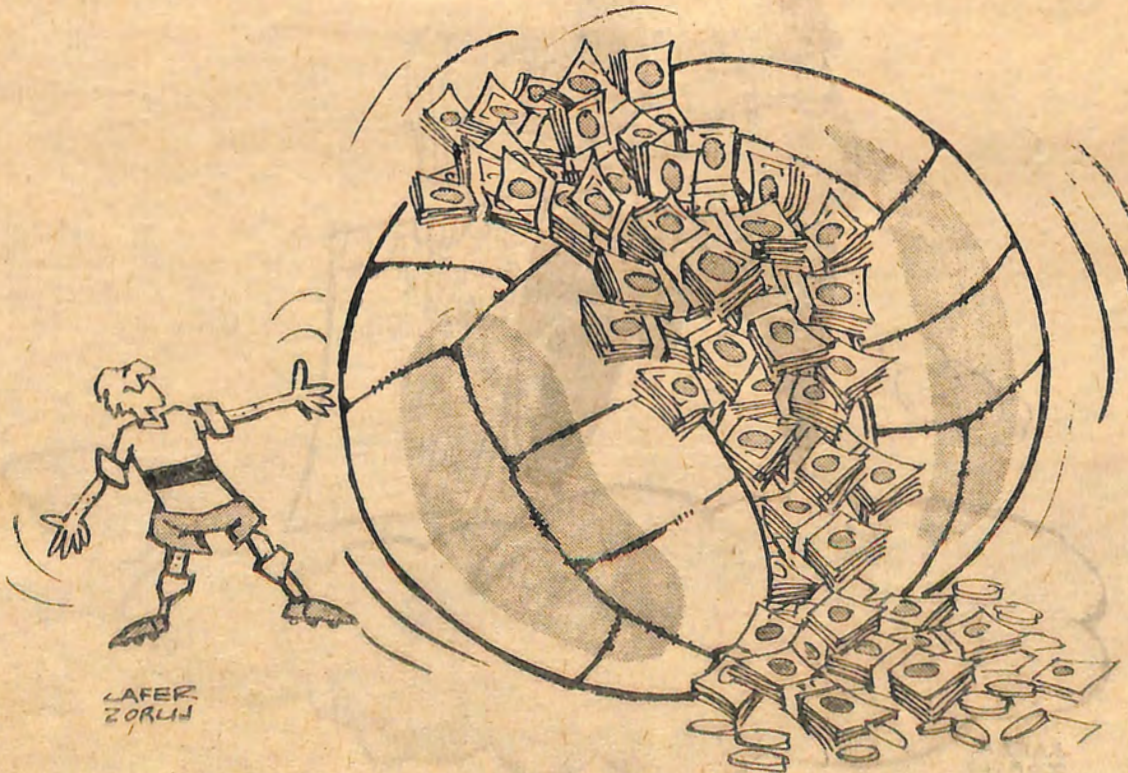
Seçimi yitirmiş aday gibi tuttu yakamdan:

— Ulan, bin lira sarfettim be! Beş kişi gelmedi şu sergiye...

Eğildim kulağına:

— O binin yanına bir beşyüzün daha yok muydu, ıslatsan olmaz

Transfer ayı geldi. (Gazeteler)

— Açıl susam, açıl!...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

myıdı? Kokteylsiz olur mu bu işler?

Alta düşmüştü:

— Islattım ulan, diye bağırdı, vallahi ıslattım! Bir ay sonra yeniden açacağım bu sergiyi. Beşyüzle ıslanır mı bu iş?

— ıslanır. Zaten gelenlerin çoğu yaştır... Bak, ne kürk mantolu madonnalar gelecek sergiye!..

Gerçekten de birkaç ay sonra, yeniden açtı sergiyi. Bu kez başka salonda açtı. Kokteyle, biraz gecikerek, ben de gittim. Salon tıklım tıklımdı Akşehirlinin esans kutusu gibi genzini yakıyordu adamın. Bir an kendimi Dior'un defilesinde sandım. İpekler, kürkler, küpeler, broşlar, boncuklar, zincirler, kolyeler, Diba'lar, Jacqui'ler, Jayn'ler, Sophia'lar, Müren'ler, Elvis'ler, Lüks Nermin'ler, etler, butlar, ojele, rimeller, sırtlar, göğüsler, briyantınlar, ça-ça'lar' mambolar, sam-balar, kuyumcu dükkânları, bindirilmiş konfeksiyon mağazaları, Paris'ler, Napoli'ler, Atina'lar, Beyoğlu'lar, truaklarlar, döpiyesler, orlon blüzler, tergal etekler, sahte inciler metalize pabuçlar, bir günlük yüzler, kuyruklu gözler, B.B. kıvrılışlar, «ye beni» kahkahalar, «buran nasıl?» duruşlar, «şuramı beğendin mi?» bükülüşler, kabak çiçeği açılışlar, «sosyal adalet» süzülüşler, «yerim seni» tırnaklar, vesaire, vesaire... Dügün evi desem, değil. Nişan desem, değil. Balo desem değil. Kimsesiz çocuklar yararına yemek desem, değil. Hollywood'un çaptan düşmüş yıldızlarından birinin karşılanma töreni desem, değil. Sosyeteden birinin yüzük atma töreni desem, değil. Şu değil, bu değil... Eee, ne bu şenlik, ne bu festival? Sigara dumanından salona girilmiyor. Ellerde kadeh, çek Allah çek!..

Gözlerim, bizim koca heykeltraşı aradı. Bir de baktım, o gruptan o gruba koşturup duruyor zavallıcık «He» diyor, «hihi» diyor, «evet» diyor, «yaa» diyor, «vıı» diyor, «yes» diyor, «stilize» diyor, «abstre» diyor, «deformasyon» diyor, «modernize» diyor, «primitif» diyor, diyor da diyor... Oğlanın her parçası bir yerde...

Yakaladım bir köşede:

— Ulan bu ne? dedim. Hangi şehzadenin sünnet düğünü bu?

— Bendeniz Cemal'in sünnet düğünü, dedi. Yaşasın kokteyl!

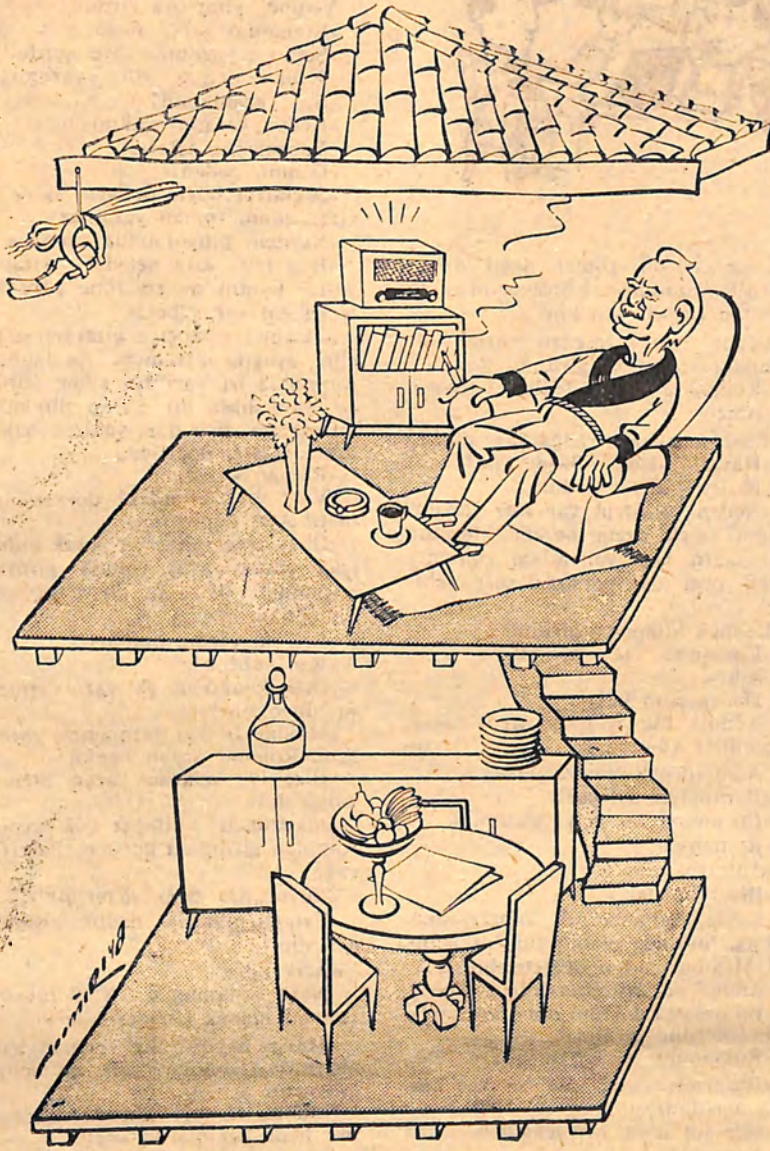
İki adım attı, döndü:

— Bak azızm bak, dedi, şu sanaiseverliğe bak! Nasıl içiyorlar sanatı!.. Enayilik etme de iki tek de sen at... Benim gibi hacıyağayı bir daha bulamazsın.

Heykellere baktım: küçülmüşler, küçülmüşler, küçülmüşler, ürkmüş serçeler gibi uçup gitmişlerdi salondan. Yerlerinde bir sürü aç çocuk, yumruklarını gözlerine bastırmışlar, ağlıyorlardı...

Kadını bol bir gruba yaklaştım. Simli, daracak, kara bir öğleden sonra elbisesi piymiş. yakasında a-mele yumruğu kadar bir broş buldum, karavel tipi saçlı sarışın bir hanfendi; bordo kadifeden ahıye bir kıyafet glymiş, metalize pabuç-

İnönü: «Tek parti devrinde utancından duvarlara bakamıyordum» dedi.

İnönü — Oooh, kurtuldum!

lu, boynu, sayılamıyacak kadar çok zincirli, büyük halka küpeli, topuz saçlı, gözleri yeşil, kaşları kara, saçları sarı, balıketi bir hamfendiye Uludağ'da geçirdiği onbeş günün gönül işlerini anlatıyor. Ötekiler, sözümona, dinliyorlar...

Ortaya konuştum:

— Heykelleri nasıl buldunuz efendim?

Portofino der gibi bıcırdastılar:

— Ah, fevkalâde!

Bir başka gruba sokuldum. İki erkekli, dört kadınlı bir grup... Kadınlar, ikiye katlamışlar erkekleri, cıtır-cıtır yiyorlar. Biri neyse de, üçü tüm Bitek... (Bitek sin ne olduğunu bilmiyor musunuz? Bitek Bitpazarı demekmiş. Kullanılmış, az kullanılmış Amerikan kadın eşyaları satılan yer...) Çaç pa-buçlar, orlon blüzar, tergal etekler... İkisinin boynunda birer zincir var, inan olsun, araba zinciri... Bilek kalınlığında, göbeklerini döven zincirler... Uçlarında da kocaman birer atnalı...

Bir yazar arkadaşın kolunu dürt-tüm:

— Bu ne oluyor böyle? Bu zincir neye?

Taşı ağzındaymış hergelenin:

— Kuduranı zincire vururlar oğ-lum...

Gülüştük ve ayrıldık. Bizim hey-

keltraşı buldum yine.

— Nasıl, dedim, satabilecek mi-sin birşeyler?

Yanlara kaymış gözlerini bir ara-ya getirmeğe çalışarak:

— Tabii, dedi, yolunu yaptık bir kaçıyla...

Sergi on gün açık kaldı. Kokteyl-den sonra sergiyi gezenler gerçek sanatseverler oldukları için, bizim arkadaş tek heykel bile satamadı. Üstelik, gazetelerde de heykellerin fotoğraflarını değil, kokteyldeki ince sanatseverlerin pozları çıktı. Çoğunun resim-altı şöyleydi: «Heykeltraş Cemal Düdü'nün eserlerinde birkaçı», «Başarılı bir sergi», «Ağaçtan yontma heykeller», «Heykeltraş Cemal'in yaptıklarından bir kaç parça», «Başarılı parçalardan birkaçı»...

Bizim heykeltraş sergiyi topladı. Fakat İstanbul'a taşıyacak parası olmadığı için hepsini bir dostunun bodrumuna doldurup gitti. Niyeti, üçkâatçılık yapıp biraz para toplamak ve sonra gelip yeniden kokteylli bir sergi açmak. «Tadı damağımda kaldı azizim» diyor. «Meğer çok iş varmış kokteylde»...

Ama bu kez heykellerini koymı-yacak sergiye, bu kez kokteyli ser-gileyecek...

Göz ucu ile

PARİS

Yusuף Ziya Ortay

Bir tablo beğendim!

Apartmanımın salonunda çoktandır tablo bekleyen çıplak bir duvar var. Tanıdığım mağazalarda, pazar müzayedelerinde aradım, yok. Güzel şey, değerli şey gittikçe azalıyor memleketimizde. Yaz, kış, bu çıplak duvara baktıkça içim kuruyor. Hayalimde oraya bir manzara asıyorum: Yaprakları pırıltı bir rüzgârla ürpermiş bir orman, gölge ve ışık oyunları içinde bir göl kenarı, bildiğimiz, gördüğümüz, klâsik bir resim. Ama duyğulu elden, usta fırçadan çıkmış...

Yola çıkarken, gönlümde bu tatlı avunma vardı: Alırım bir tablo diyordum. Milletlerarası san'at dünyası Paris.. elbet, hayalindeki altın çerçeveyi orada bulacaktım...

Champs-Élysée'de, yumuşak yokuşu çıkarken sol köşede böyle bir salon var: Fransız ressamlarının sergisi... Günde kaç kere önünden geçtim, bilemezsiniz. İçeri girmiyor, iki büyük camdan, görünenleri seyreliyordum. Hepsi güzeldi doğrusu: Şu Seine nehri üstündeki köprü.. Şu Opera meydanı... Şu gri ve eflâton Paris sabahı... Hele şu rüzgârda alev gibi bükülmüş, kırmızı entarili, bakır tenli, kömür saçlı ve sedef dişli çingene rakkasesi...

Hepsi, girdiği salonu süsleyecek güzel eserlerdi bunlar. Ama süsleyecek.. değerlendirecek değil!

Bir sabah, kapısı bile nikel çerçeveli silme camdan yapılmış galeriye irdim. Gözlüklü, kuru, ihtiyar bir kadın, yüzünün etsiz dersinde katmer katmer bir gülümseyişle karşıladı beni.. Nutuk çekmeğe ne kadar da hazırmış meğer. Klmbilir benim gibi kaç yabancıya döktüğü bilgileri tekrarlardı. Şu «bir kokusu eksik çiçekler, dernek başkanının eseridir... Şu eski ile yeninin kucaklaştığı Paris sabahını çizen fırça, günün en sevilen şö-retindi... şu...»

Fiyatlar, ikiyüz dolardan beşyüz dolara kadar oynuyordu... İki binle altı bin lira arası...

Ben böyle yerlere küç girerim. Ama çıkışım daha güçtür çok daha güç!

Düşünmek ve tekrar gelmek üzere... Ooooh, çıktım!

Ama bir akşam üstü, Paris'i Paris yapan Haussmann'ın kendi adına açılmış büyük caddedeki bir yan sokakta, küçük bir dükkân âdeta yolumu kesti: Kaç yıldır, hayalimin duvarına asılı tablo orada duruyordu, vitrinde... Tenha kaldırımda, içim ayrı düşmüş bir sevgiliye kavuşmanın mutluluğu ile dolu, durdum, seyre başladım onu: Kuytu, yapraklarının yarısı kızılalmış bir ormandı bu. Deresi de vardı. Kulübesi de vardı. Alçak, tahta iskemlede, gözleri toprağa dalmış bir ihtiyar kadın da vardı... Hele çerçevesi, derin, köşeli, yaşlanmış altın çerçevesi.. Cebimdeki son frankı verip o akşam İstanbul'a ummaya razı, içeri girdim. Galiba kalıbım, kıyafetim ve kalın çerçeveli gözlüğüm, karşımdakilerde kalantor etkisi uyandırıyor. Pek nazik, pek sevimli karşıladılar beni.. Cesaretle vitrindeki tabloyu sordum.

Şimdi onlar için yalnız zengin de değildim, san'attan anlayan adamdım da...

Adım, telâştan defterime yazamadığım bir İtalyan resamının tablosuydu bu... Bulunmaz bir parçaydı, bir müze parçası! Anlıyarak dinliyordum, sevinerek dinliyordum, cüzdanımı çıkarmaya hazırlanarak dinliyordum...

Onu, salonumun duvarına asmıştım bile: İki yanında iki bronz aplik, mavun İngiliz kanapenin üstünde, ne asil bir güzellikle duruyordu!

Bu tatlı hayali gerçek yapacak son sual sordum:

— Fiyatı nedir?

— Şaşacağınız kadar ucuz, dediler... Onbin yent frank!

Kaç lira olduğunu anlamak için, onbinl üçle çarpacaksınız!

Üç kere on bin...

Bu mektubu, şimdi salonumun halâ çıplak duvarı karşısında yazıyorum.

Hüseyin KORKMAZGİL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Romanımı Basar mısınız?

GECEYİ gündüze katarak ortaya çıkardığım kitabın, müsveddelerini, önce sayfasını yüz elli kuruştan daktilo ettirdim. Yüz yirmi sayfa, eder yüz seksen lira... Tam üç yıl, geceli gündüzlü emek verdiğim bir kitaba yüz seksen lira masraf etmişim, ne çıkar, değmez mi yani.

Aldım, gıcır gıcır daktilo edilmiş müsveddeleri, bir dosyaya koydum, dosyanın üzerine de kırmızı mürekkeple şunları yazdım: Ha, yavrum ha! Nasıl, güzel bir roman adı değil mi!

Önüden, içim hop hop ederek geçtiğim bir Kitabevi vardır. ev değil, saray! Vitrinlerinde hayran hayran seyrettiğim kitaplar, bugün dosya koltuğumda kapısından içeri girerken küçüldü, küçüldü de, camların arkasında siliniverdi. Bunlar da kitap mıydı sanki!..

Dosyayı göğsümü gere koydum patronun önüne:

«İşte!» dedim, üç yılda ortaya koyduğum eser!»

Adam hiç orali değildi. Başımı önündeki defterden kaldırdı. Beni, pardesüsünün altına kitap kaydırırken yakalamış bir kitap hırsız gibi, tepeden tırnağa süzdükten sonra:

«Kaç yaşındasınız?» dedi.

«Yirmi üç!»

«Bir eser yazmak için daha çok erken değil mi?» diye sordu.

«Neye erken olsun!»

«Avrupa'ya gittiniz mi siz?»

«Hayır!»

«Amerika'ya?»

«Hayır!»

«Afrika'ya?»

«Hayır!»

«Adana'ya?»

«Adanaya da gitmedim!»

«Bütün bir gece uykusuz kaldığınız oldu mu?»

«Geç yatarım, erken kalkarım!»

«Yirmi dört saat aç kaldınız mı hiç?»

«Kahvaltı yapmam ama, iki övün yemeği de boşlamam!»

«Dayak yediniz mi, dayak?»

«Çocukluğumda çooooook!»

«Çocukluğu geç... Onlar sayılmaz!»

«Hiç dayak attınız mı?»

«Ben ha!.. Karıncayı bile incitecek adam değilim ben!»

«Tavuk kesebilir misiniz?»

«Ben ne diyorum, siz ne soruyorsunuz!»

«Nerelerde yattınız?»

«Nerelerde mi, yatakta!»

«Hastanede yattınız mı?»

«Yatmadım!»

«Hapishanede!»

«Yatmadım!»

«Köprü altında!»

«Hayır... Hayır!..»

«Hiç haksızlığa uğradınız mı?»

«Uğradım!»

«Ne oldu?»

«Bir gün berberde sıra beklerken, berber, benim yerime başka bir müşterisini geçirdi koltuğa!»

«Siz ne yaptınız?»

«Ben mi? Hiiiiiii!.. Traşının bitmesini bekledim!»

Birden suratı altüst oldu. Masanın üstündeki roman dosyasını kapığı gibi, fırlattı kucağıma:

«Sen!» dedi, «roman değil, dilekçe bile yazamazsın! Anlıyor musun! Roman kıiiiiim, sen kim!»

Selâm bile vermeden çıktım, yarıdaki kitapçıya girdim:

«Romanım var!» dedim, «Basar mısınız?»

Beni tepeden tırnağa bir süzdü:

«Hayır!» dedi, «Basamayız!»

«Neden?» diye sordum.

«Nedeni, medeni var mı? Boyunbağını böyle özene bezene, kimbilir kaç saatte bağlayan adam, romancı değil, olsa olsa personel şefi olabilir!»

Üçüncü kitapçıya girdim:

«Romanım var!» dedim.

«Adı?»

«Ha yavrum ha!»

«Adında hiç iş yok! Ama, değiştirebiliriz adını!»

«Adını değiştiremezsiniz!»

«Basamayız öyleyse!»

«Dördüncü kitapçıya girdim!»

«Roman!»

«Adınız?»

«Birol Vardar!»

«Böyle romancı adı olmaz. Sen ancak futbolcu olabilirsin bu isimle! Maamafi adını değiştirebiliriz!»

«Adımı değiştiremezsiniz benim!»

«Basamayız dostum Birol Vardar!»

Beşincisine girdim:

«Romanımı basar mısınız?»

«Basarız!» dedi, «Bu işe kaç bin lira ayırdınız?»

«Ben mi para ayıracağım?»

«Evet, siz!»

«Ben size satmak istiyorum!»

«Biz ancak masrafını vererseniz basabiliriz. Satıştan da yüzde kırk alırız!»

Altıncı kitapçıya girdim:

«Roman!»

«Ne romanı?»

«Roman işte!»

«Canım ne romanı, neden bahsediyor?»

«Bir genç var Üniversiteli... Bir kız seviyor, tahsilsiz bir kız...»

«Yani bütün romanlar gibi...»

Yedinci kitapçıya girdim:

«Romanım var!» dedim.

«Sen mi yazdın?» diye sordu.

«Evet!» dedim, «Ben yazdım!»

«Sen yazamazsın!»

«Neden yazamıyacağımı?»

«Yazamazsın işte!»

«Canım, neden!»

«Saçlarını böyle ortadan ikiye ayıran adam roman yazamaz.»

«Nerden biliyorsunuz canım!»

«Ben tam kırk senelik kitapçıyım... Benim de kendime göre bir tecrübem var, elbet!»

Sekizinci kitapçıya girerken artık elim ayağım titremeye başlamıştı. Karşımda iri yarı bir adam görünce yanlışlıkla bir kasap dükkanına mı girdim diye dört yanına bakındım. Hayır, doğruydu.

«Roman!» dedim.

«Ver! diye elimdeki dosyaya yapıştı. Açtı kapağını.

«Oh!» diye rahat bir soluk aldım, işler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı. İlk defa dosya açılıyordu çünkü..

«Sen mi yazdın bunları?»

«Ben yazdım!»

«Demek makine ile yazı yazmasını biliyorsun!»

«Makinayla ben yazmadım, yazdır-dım. Romanı yazan benim!»

«Bize iyi daktilo yazan biri lazım da!»

Dokuzuncu kitapçı çok gençti. Kapıdan girdiğimi görünce kalktı ayağa:

«Buyurun!» dedi, «Emriniz!»

«Esağfurullah!» dedim, «Roman getir im!»

«Açık mı?»

«Nasıl, anlamadım... Yani müstahcen mi demek istiyorsunuz!»

«Hayır, hayır... Biz roman satın alırız da... Sayfaları açık mı demek istiyorum!»

Onuncu kitapçı kapıda dikiliyordu, beni bekliyordu âdeta...

«Buyurun!» dedi.

«Roman basıyor musunuz?»

«Bırak masanın üstüne!» diye burunu ile, üstü karına karışık bir masa gösterdi, bakalım işin sonu neye bağlanacak diye araladım kâğıtları, dosyayı bıraktım. O hâlâ kapının önünde dikilmiş yoldan geçenleri seyrediyordu.

«Bıraktım!» dedim.

Yüzüme bakmadan cevap verdi: «Çok güzel!»

Bir çeyrek saat daha geçti. Yoldan geçenlerdeydi gözü. Yeniden:

«Bıraktım romanı!» dedim

«Çok güzel!»

Bir çeyrek saat daha dikildim. Birden geriye döndü:

«Ben bu romanı bir okutayım!» dedi.

«Kime okutacaksınız?»

«Pabucu büyüğe değela... Okutacağam bu işlerden ağnayan birine! Sen bi hafta sona bi oğra baha-lım!»

Bir hafta sonra bi uğradım. Baktı, baktı:

«Ne isteyon?» dedi.

«Roman için geldim!» dedim.

Hiç duymamış gibi sordu:

«Çay mi içersin, gave mi?»

«Ben efendim!» dedim, «Ben hiç bir şey içmem!»

«İçmediğin iyi. Biz içiyok da ne oluyo sanki!»

Sonra kuşku kuşku süzdü beni:

«Bu romanı sen yazdın ha!» diye sordu.

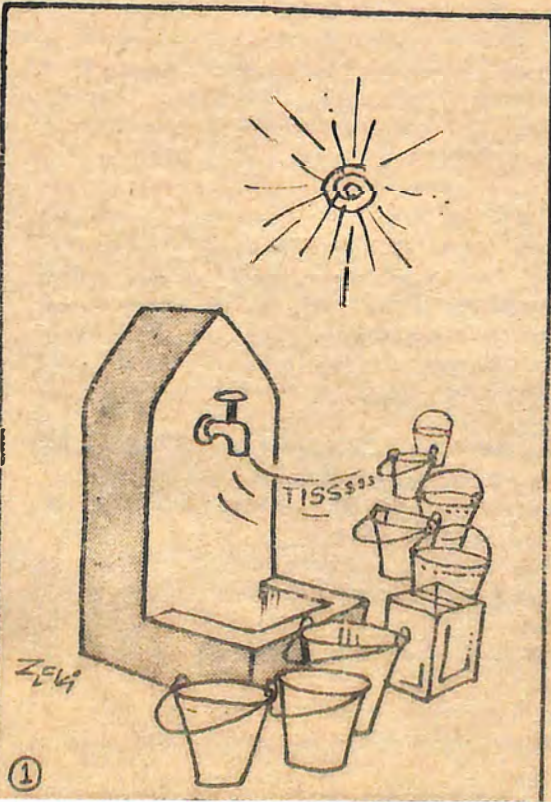
«Ben yazdım!»

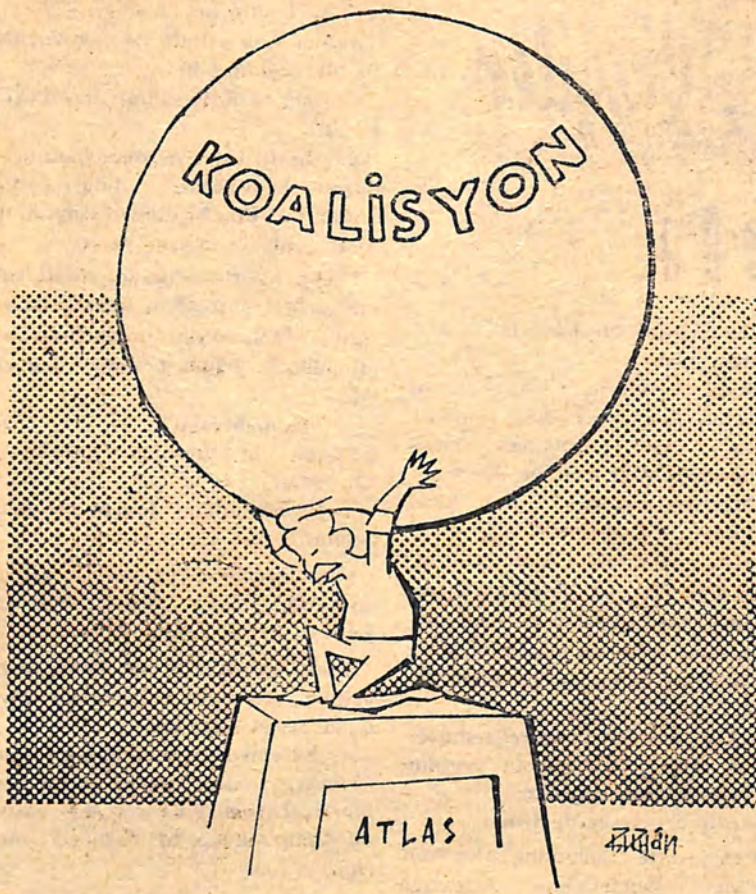
«Hani bi yerden yürütmedin ya Fransızca'dan, İngilizce'den? tercüme falan değil ha?»

«Yooooook!»

«Gohay!»

der er...

İnönü yine Başbakan... (Gazeteler)

racak kitabın üzerinde! Yazan de-
ğel de, çeviren denecek, işte o ga-
dar!»

«Peki!» dedim, «kabul!»
«Akıllı birine benziyon sen! Şim-
di ne isteyon bu kitaba!»
«Bu kitaba mı? Beş bin lira!»
«Ne? Beş bin lira mı?.. Şaka mı
söylüyon?»

«Hiç şaka olur mu? Tam üç se-
ne...»
«Uzun etme! Bir yüz kâğıt vere-
yim, helâlinden, fazla metelik et-
mez!»

Dosyayı aradım, masanın üstün-
de bulamadım! Alıp gidecektim.
«Bagale! Delganlı. Bu kitap senin
ilk kitabın... Ben ossam, metelik
almazdım. Senin reklâmın olacak
bu kitap! Bi daakine ne istersen
iste, hakkın!»
«Vermem!»

«Hadi bir yüz gâğıt daha verem!»
«Olmaz, verin dosyamı da gide-
yim!»
«Canım uzun etme işte... Üçyüz
ossun!»

Açtı kasayı... Benim dosyayı çı-
kardı, attı önüme! Dosyayı alıp gi-
diyordum ki, önüme geçti:
«emen basacaaaan!» dedi, «ar-
ton gapak geçireceen. Üzerine bir
de vernik çektim mi, pırıl pırıl ola-
cak!»

Kitabımı vitrinde görür gibi ol-
muştum. Yüzüm yumuşayıverdi.
Duraladım. İçimden geçenleri şu
dangul dungul kitapçı nasıl da an-
lamıştı. Yapıştı dosyaya. Üçyüz lira
benim gibi bir memur için, ay so-
nunda kötü para değildi hani!

«Hele otur şuraya!» dedi, «Bi gaa-
veni iç!»

Kapıya kadar gitti. Ucuna çomak
bağlı bir ipe yapıştı, çekti. Karşiki
kapıdan çıkan kahveci çırağına tek
parmağını kaldırdı. Bir cezveyi bir
kaç kere ocağa sürerken gibi yap-
tı. Sonra geldi masanın başına geç-
ti. Bir defter çıkardı, bono defteri:
«Vadesini altı ay mı yapalım!»
dedi, yoksa ikiye bölüp üç aylık mı
olsun!»

«Anlamadım!» dedim, «Neyi bö-
lüyorsunuz?»

«Canım, peşin para verecek de-
ğelim! Bono vireceem!»

«Yok!» dedim, «Benim bonoya
falan aklım ermez. Peşin para iste-
rim ben!»

«Peşin ha!.. Nirde ööle bolluk!
Dolaş piyasayı. Heç peşin iş var mı
bi gör! Üçyüz liralık bono viririm
sana üç aylığına!»

Bono istemem ben!
Bonoyu doldurmağa başlamıştı
bile:
«Olmaz!» dedim, «boşuna yazma-
yın!»

«Canım ben yazayım İcap ederse
gayri verirsin!»
«Ben kime veririm. Kimseyi ta-
nımam ki...»

Bononun altına zaten önceden pul
yapışmıştı. Bastı imzayı!
«Al!» dedi, «İyi gunlerde kullan!»
Elimi bile sürmedigimi görünce:
«Bak!» dedi, «Birol efendi oğ-
lum... Ben seni birine gondereceem.
Hemen gırdırırın! Gırdırırın em-
me, gondereceem adamı yerinde
bulursun! Senin işin gorulsun de-
vi bi kolaylık gösterdirim sağa!..
Bu üçyüz liralık bonoyu yüzelli gâ-
ğıda kırarım. Sırf senin işin gorul-
sun deyi... Bizim kutuphanenin adı
Kolaylık kutuphanesi... Sağa da bi
kolaylık göstertmezsek kime göster-
tecez!»

R. ILGAZ

PEHLİVANLARIMIZ

İspanya'da, kurduğumuz ha-
yal şatoları birer birer yıkıldı:
Serbest güreşte, şı: dünyaya
parmak ısırtığımız, sağa, sola
hocalar yollayıp pehlivanlar ye-
tiştirdiğimiz serbest güreşte
bile dünya... dünya dördüncüsü
olduk!

Peklii, ya Kırkpınar güreşle-
rine ne buyurulur? Onda da baş
pehlivanlar yenilemedi, altın ke-
mer ortada kaldı!

Ne oldu, ne dersiniz?.. Yoksa
asil usta pehlivanlar Ankarada
mı peşrev yapıyorlar?..

Ne mutlu sana eşek
Canın istediği zaman anırbililyorsun
Yem yiyebililyorsun gönölünce
Ne sıpalarının geçim derdi
Ne Migros önünde kuyruk.
Ne epsom tozu, ne amonyak, ne losyon
Ne tutkallı koltuk
Ne koalisyon

Zırlamak hürriyetin var sonsuz
Çayırlarda toplanma hürriyetin var.
Tekme at canının istediğine
Atabildiğin kadar.

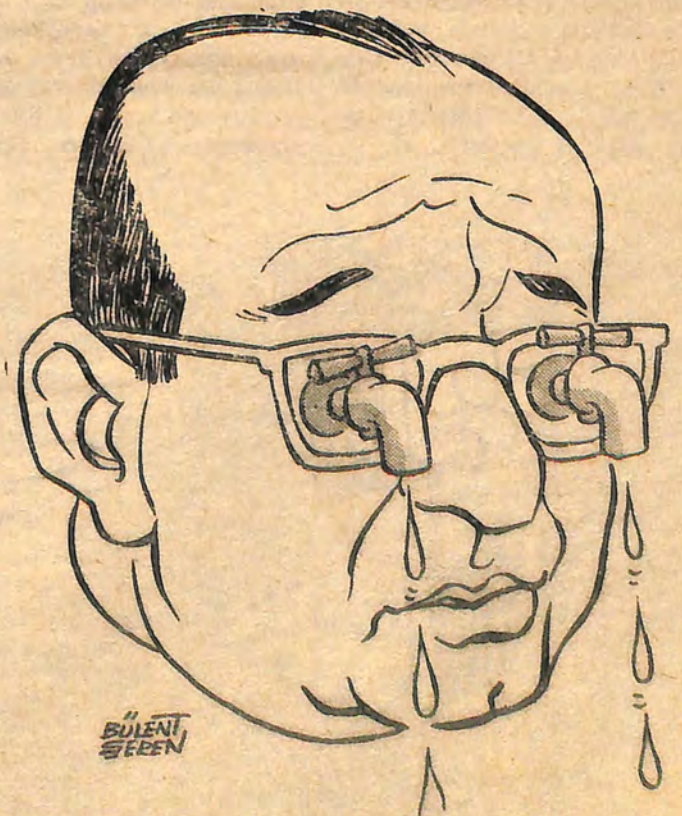
Kulağını sevsinler eşek!
«Çütiüş!» sesine alışkın kadife kulağını
Sürmeli gözlerini sevsinler
Ağzını, dişlerini
Sesinin notasını sevsinler.

Ne mutlu sana eşek
Ne bir torba saman çalarsın
Bir başka eşekten
Ne de ırzına geçtiğin olur
Herhangi bir sıpanın.

Sen anıverirsin uzaklarda
Ben sana şilirler söylerim.
Tamdık - tanımadık bütün eşeklere
Arz-ı hürmet eylerim...

Şemsi BELLİ

A.P. İl Bakan Nihat Su, gözyaşları içinde istifa etti ve istifasını geri aldı:

Su koyuverdi!

MUHASEBECİ!

«Kaleminden kan damlıyan» ünlü, mutlu yazar ya da senaryocu, rejisör arkadaşlar gibi, «Muhasebe» si sağlam bir işyerine oldum bittim kapılanamadım. Bu herhalde benim «Kaleminden kan damlamadı»-ğından olacak. Belki başka sebepleri de vardır, kimbilir asıl sebebi ben herkesten iyi biliyorumdur ya, geçelim şimdi.

Evet, muhasebesi sağlam, gel giti hiç yok değilse bile, kararında rasthıyamadım. 950 den önce iş ve para aslanın ağzındaydı. 950 den sonra iş ve para kapanın elinde kaldı, kapamadık. Pek pek «Bugün git, yarın gel!» oldu. 950 den sonraysa bir bono furyasıyla, paralar kasalar, cârî hesaplar çekildi. Bono sudan ucuz oldu. Hele eş, dost, arkadaş hatırı için verilen «Teselli» bonoları, «Hatır» bonoları, para sahiplerini büsbütün kendine getirdi.

Muhasebe servisleri, daha çok da muhasebecilerle veznedarlar galiba mali hayatın barometreleri. Memleketteki iş hacmi, para durumu, ak-sata dalganışlarını muhasebe servislerinden öğrenmek en doğrusu.

Adını, yerini söylemiyeyim, alacağım var. Para günlerini bir değil, birkaç hafta geçirmişim. Mahsustan. Mahsustan, çünkü atlatılmaktan bıkmış usanmışım. Bugün git, yarın gel. Yarın gidersen, öbür gün. Eh diyorum bugün, alacağım epeyce birikti. Kemküm etmezler, edemezler. Geçen hafta gitmedim, evvelki hafta da gitmedim...

Muhasebe servisi. Dünyanın her yerindeki muhasebe servisleri gibi bir servis ve dünyanın galiba bütün muhasebecileri gibi asık yüzü muhasebeci. Bu işi bir zamanlar ben de yaptığım için, muhasebecilerle veznedarların neden asık yüzü, niçin ıkıntılı, dokununca patlıyan cinsten olduklarını gayet iyi bilirim.

Servisten içeri olanca sempatikli-gimi takınarak girdim:

— Kolay gelsin!

Sert bakışlı, asık yüzler kalktı, bana baktı, «Eyvallah» adına birtakım homurtulardan sonra tekrar önlerine indi. İyi ama niçin? İki hafta uğramamışım. Sonra sadaka da vermeyecekler.

O sırada idare müdürü çıkageldi. Betonda parçalanmış bir tabaka cam şangırtısıyla:

— Vay, dedi. Siz ha? Aman efendim bu ne şeref, bu ne iltifat? Buyurun, rica ederim buyurun, bir kahvemizi için!

Hah şöyle, beklediğim karşılığı bu kadar içten, böylesine tumturaklı olmasa bile, gene de buna yakındı. İki hafta sırtı sıra rahatsız etmemiştim. Başkaları belki de günü gününe gelip rahatsız ediyorlardı.

Neyse, İdare müdürünün odasına girdik. Maroken kanape koltuklar, ceviz masa, ceviz çerçeveli tablolar, yerde kaba tüylü ama alların, morların, sarı, mavilerin kaynaştığı zarif desenli halı, köşede Beyoğlu camekânlarında hep görüp yutkunrumuz gaz sobalarından bir tane, tavanda eski zaman saraylarının tavanlarından sarkanları hatırlatan

cinsten zarifin enfesi bir billû avize filân falan.

Gözleri yuvalarında kara kara, cıva gibi dönen kurt idare müdürü masasına geçti, oturmadan çekme-cesini çekti, gıcır gıcır bir Kool paketini yırtıp uzattı:

— Buyurmaz mısınız?

Nasıl buyurmam? Aldım bir tane. Aldım ama, şu bizim para meselesini hallediverseler de beni savsalar, daha memnun olacağım. Mak-sat misafiri ağırlayıp memnun etmek...

— Çay, kahve.. ne emredersiniz? Hangi emir? Hiş alışkın değilim emretmeğe ama, çaresiz:

— Bir orta şekerli, dedim.

Orta şekerli geleceğimsen, oturuyor masasına. Günün siyasi manzarası üzerine yorumlar... Koalisyon hükümeti iyiymiş ama, İnönü pek yüz vermiyormuş. Halbuki yüz vermenin neticeleri...

Bütün bunlardan bana ne değil elbette ama, o sıra, oradan alacağım para çok çok daha değerli. Hani parayı muhasebeden kopartırıp bana verirse de şuradan sağ salım çıkıp gitsem, onu öyle seveceğim ki!

— Efendim, eski deyimle niy-simi şita'nın en ekmeli mükemmell...

Kurena'dan Azmi beyefendiyi mi dinlemedim, Lebi-derya yalılarını mı, İspenç horozlarıyla Denizli'lerin kıyaslanmasını mı, çulluk avlarını mı?

Artık dayanamadım:

— Saatınız kaçtı efendim?

Baktı:

— Onikiye geliyor...

— Şu benim hesabı...

Aklına yeni gelmiş de çok önem-siz bir şeymiş gibi:

— Haa, dedi. Hesabınız mı? Peki, derhal!

Zile bastı. Odacıya önce hâlâ gel-miyen kahvelerden dolayı çattı. Sonra da «Beyefendinin hesaplarını hazırlasınlar!» emrini verdi.

Hesap hazırlanadursun, eski romanlardan, şiirlerden, Bektaşilikten tutun, «Maddiyyun mezhebinin iz-mihlâli» ne kadar arabalar dolusu lâf.

— Benim hesap...

Büyük bir kibarlıkla hatırlayıp, zil, odacı:

— Beyefendinin hesabı ne oldu oğlum?

— Muhasebeci bey yemeğe gitti.

-- Hay gitmez olsun... Öğleden sonraya kalsa beyefendi?

Uzatmıyalım, öğleden sonra, ertesi güne, ertesi gün daha ertesi güne, daha ertesi gün de...

— Sormayın beyefendi, sormayın. Muhasebecimizin başına geleni sormayın. Zavallı, dört çocuk babasıydı. Allah kimselerin başına vermesin...

— Hayrola, ne oldu?

— Bankadan çıkmış, karşıdan karşıya geçerken...

Anlaşılmıştı.

Şimdi muhasebecinin iyi olmasını bekliyorum.

Orhan KEMAL

✱

Çirkin

Hürriyet gazetesinin, şu en çok satışı olmakla övünen Hürriyet gazetesinin, birinci sayfasındaki kapkara, koskocaman harflerle dizilmiş şu başlığa bakınız:

«Erkin'e göre
Bulgarların son
davranışı sa-
dece çirkin!»

Biliyorsunuz: Bulgarlar, son zamanlarda Türkiye aleyhine çeşitli propaganda yayınları yapmışlardır. Dışişleri Bakanımız bu siyasi terbiye dışı konuşmalara kulak tıkayamazdı. Cevap verdi. Bu cevap kimin cevabıdır?... Feridun Cemal Erkin'in di-liyle Türk hükümetinin, Türk milletinin...

Ama, Hürriyet gazetesinin türkçesiyle bu cevap, sadece «Erkin'e göre» dir!

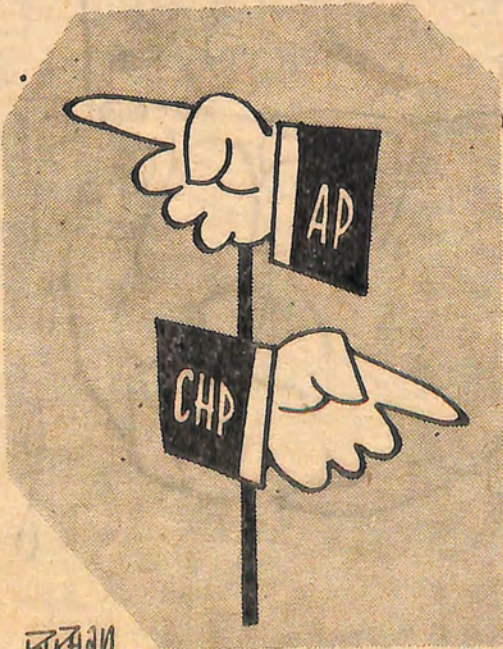
Allah Allah, Simavi biraderle-re göre değil mi?..

Türkçe bilen bir kalem, bu ha-berin başlığını şöyle yazardı:

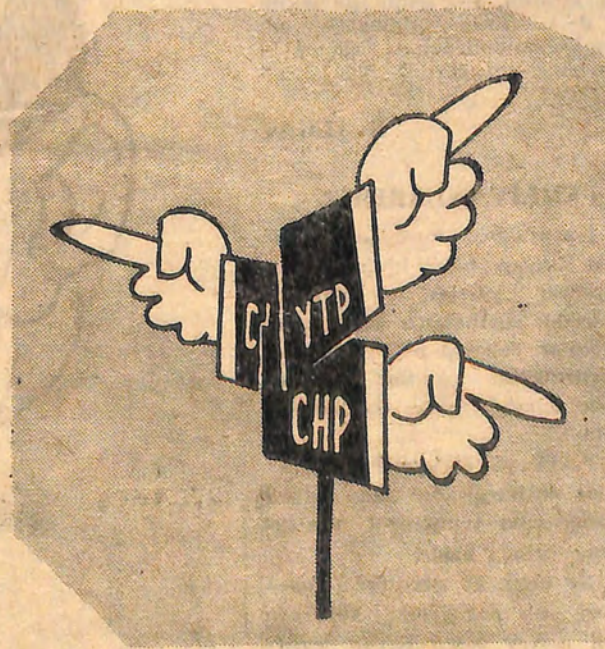
«Bulgarların çirkin davranışı!»
Yahut:

«Erkin, Bulgarların çirkin
Davranışını belirtti!»

Ama, Holivut çıplağı seçmek-ten güzel türkçe, doğru türkçe yazmaya bayların vakti yok ki!

İkili Koalisyon

Üçlü Koalisyon!

Gecici hükümet!

Marie Bell ...

Geldi... 30 sene evvel de gelmişmiş... Phedre trajedisini oynadı, bir de Berenice'i... Gitmedim... Gözümün önüne getiriyordum, genç üvey eğluna aşık, genç üvey anne olması gereken Marie Bell'i o rolde, bir ilâhın bedbaht nişanlısı Berenice rolünde'de... Dram anlayışımız bu gün daha «çıplak»... Fransızların boğazı karıştıran «r» harfını telâffuzları, dramı, trajedi'yi bozuyor, kalabalıklaştırıyor... O «r» harfi başlı başına bir trajedi zaten!..

Ben bir şeye şaşıtm... Benimle beraber Cahid Hayta da şaştı... Dış İşleri bakanlığı genel sekreter muavinidir Cahid Hayta... «Yahu» dedi, «biz ne tuhaf insanlarız: Kadın geleli sadece yaşından bahsediyoruz... Halbuki Garp Edebiyat kitaplarında, yazar veya ozan kadınsa, doğum tarihi boş bırakılır...» Herkes hatun geleli: «İlk defa o Türkiye'ye geldiği zaman ben on yaşındaydım, ben beş yaşındaydım» deyip duruyor...

Herkesin kundağa girmesinin sebebini söylüyeyim, Cahid Hayta dostum... Kafaca gelişmiyen bir toplumda gençlikten başka hangi değer, değer olabilir?..

Sonradan kokteyl verildi Fransız sefaretinde Marie Bell'in şerefine. Şeker pembelerine bürünmüş, gün görmüş sanatkârı beğenmedim... Sahte buldum. En çok içime dokunan hareketi, rüzgâr esintisinden kendini korumak için alabildiğine uzayan yeşillikten, sefaretin salonlarına ilticasıydı... Samimi bir hareketi bu...

Politikadan başını alan politikacılar konuşmuşlardı dâvete. Gene politikadan konuşuyorlardı... «Ümit... Ümitsizlik» gibi lakırdılar ediyorlardı... Kendilerinden ümitliyidiler... Dünyadan ümitsizdiler... Bir tanesini deneseler!..

Esmer esmer, ufak ufak, tefek tefek uzakdoğu sefireleri, elbiselerinin brikarlarını tozda toprakta gezdirtiyorlardı... Canım kumaşlara acıyordum, onlar acımıyorlardı, onların da fiyakası oydu...

Hey! Ne tuhaf, bazı şeyler ne kadar geçmişe ait: Kokteyller de, trajediler de, Marie Bell'de... «Geçmişten» başka kimsenin birşey sunuğu yok bizel..

Modern bakana modern ilâç!

Birkaç zaman önce, Adliye Bakanlığını dolduran Sahir Kurutluođlu, odasına girildiğinde, bin bir acıyla kıvrıncasına ayağa kalkar gibi yapardı. Sual sormak istemezsiniz kendisine ve «Aman kalkma, aman rahatsız olma, aman kendini bak» gibi tavsiyelerle ayrıldınız yanından... Bu galiba, fazla sıkıştırılmamak'çin, esash ve başarılı bir numaraydı...

Geçen gün kendisini bir sefarette gördük... Gözü kaşı, her tarafı zıp zıp oynuyordu... Ağrılarından, sızılarından eser kalmamıştı...

«— Nasıl iyi oldunuz, ne yaparak?» diye meraklandık...

«— Basın balosunda Twist yaparak» diye gülümsedi...

Ohooo, Sahir beycim, madem-

ki şifa hoplamaktaymış, bütün arkadaşlara haber salayım!.. Zaten hepsi hop oturup hop kalkıyor yaaa!

Asırların

Bir İsmetofob, İnönü'yü şöyle vassıflandırıyor:

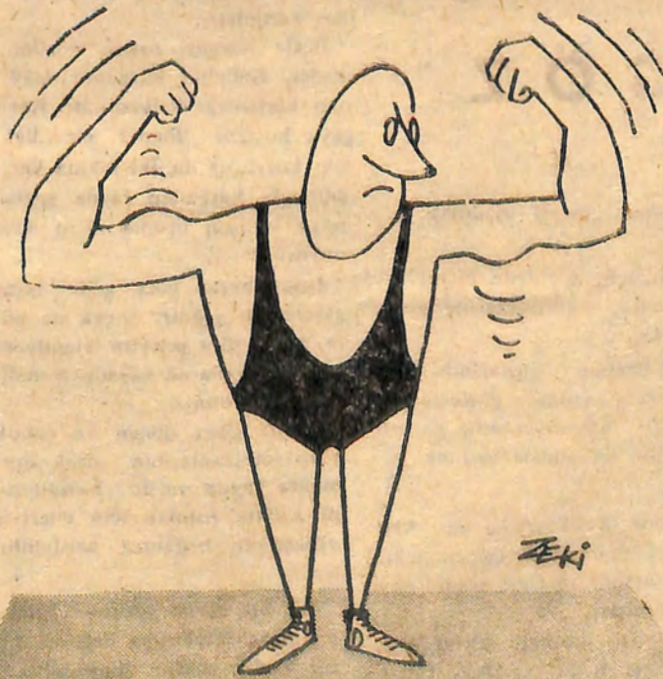
«— Yaşının adamı olsa gene iyi... Asırların adamı, asırların!..»

Bu çok büyük bir hayranlığın ifadesi de olabilirdi, eğer ifade edilmek istenen hayranlık olsaydı!

Bravooo..

FOUCHE (Napoleon'un Emniyet, yani İçişleri Bakanı) şöyle buyurmuştur: «Başarıya ulaşmış bir İçişleri Bakanının başlıca özelliği, toplum tarafından sevilmemektir...»

Öyleyseeee, bravo... Topalođlu!..

Güreşçilerimiz dünya şampiyonasında derece alamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(Gazeteler)

Müzeler :

Otomobil kuyruğu, sultanî bir kuyruktu... Topkapı Sarayının önündeydi bu kuyruk... İnsanlar iniyor, lasa bir müddet sonra tekrar biniyordu otomobillere... Bunu, bana İstanbullu gezen bir cenebî gazeteci Ankara'da anlattı... Önemli bulduğum için yazıyorum, İstanbullulara, bir de kim olacaksa, Millî Eğitim Bakanına...

Harem dairesi, hâlâ tâmir ediliyor. Onun'çin görülemezdi... Kac senedenberi sürüyor diye sorarsanız bu tâmir, «bir harem teşkil edecek kadar zaman» derim... Amma kimsenin kimseye birşey sorduğu var mı zam nımızda?

Harem dairesi olmiyan kısım için cevap ta şuymuş: «Efendim, yalnız, hazine görülebilir, diğer kısımlar için öğleden sonra gelin.» Hoppala da hoppala!.. Gene «biz bize benzeriz» fasilesine ait bir tutum. İstanbul gibi darmadağın bir şehirde, insan öğleden evvel Topkapıda kuyruklaşacak, bir de öğleden sonra... Müzeler müdürü beycim... çok affedersiniz, amma hafiften direnebilir miyiz?

Hazine dairesine gelince... «Kama'nın altına «kama...» Broşun altına «altın ve pırlantalı broş» yazılır ne ifade eder, çok merak ediyorum... Seneler senesi, pırlantaların parıltılarını, kimin nesi olduğunu bilmeden gözlerimizi kırıştırmaktan usandık... Usanç bu, insan içindir... Ve ancak karşılına geçip; «Ben sana şu pırlantayı hediye ediyorum, sen bana şu damla zümrütü et» diye hediyeleştik arkadaşlarla... Ben şahsen hep bunu yaparım, hem keyiften, hem cehaletten!..

Tasnif :

Mutedil: Sadece tokat atan.

Müfrit: Tekme atan...

Galiba ayırmayı bu şekilde açıklamak icabediyor...

Özel hafta!

Amerika'da tuhaf tuhaf haftalar vardır: Patates haftası, tütün haftası, sütlük haftası, gibi...

Biz de geçen haftaya bir isim verirsek: «Sille Tokat haftası» diyebiliriz... Milletvekilleri sille tokat, Allah ne verdiyse giriştiler... Sille tokat haftasından sonra, isterseniz bî de «alle terbiyesi» haftasını yapalım... Peşpeşe fena olmaz...

T R A N S F E R P

F. K

Elâsı vardır, yeşili vardır, mavisi, siyahı, kahverengisi, çipili, tahrirlisi vardır. Divan şifirinden günümüzün tangolarına kadar, çağlar içinde uzayan erkek ahlârlarının değişmez mihrabı olmuştur bazıları.

Ruhi

Ol iki çeşmi kaatilden şikâyet ittiğim bu kim
Gönülden aldılar sabrım sana
i'âm lâzımdır

Diyerek feryat ediyor.

Bir keman yayında titriyen ses, dili ayrı olsa da deyişi aynı bir inleyişle bütün dünya radyolarını dolduruyor :

— Gözlerine vuruldum.

Yakan gözler, yere seren gözler, yalvartan gözler... Fakat en tehlikelisi, insanlara karşı bir hıncın çifte bacası gibi tüten kanlı gözlerle, yükseldikçe, büsbütün görmez olan gözlerdir.

Onlar kimseye:;

— Gözün üstünde kaşın var, dedirtmezler.

Hele bir demiye kalkın da bakın. Böyle bir teferruatı farkedecek kadar keskin bakışlı olmanızın cezasını, gözünüzü patlatmaya kalkarak çıkartırlar.

Körülüğün irtifa ile mütenasip olduğu yerlerde bu değişmez

ŞEYTAN
diyor ki

G Ö Z

#

rin daima gözleri oyulmak istenir.

Onun için tedbirde kusur istemiyenler, gördüklerine göz yumarlar.

Başkalarının gözlerinde çöp ararken, kendi gözlerindeki mertegi görmiyenlerin gayret-keşliğine de sinirlenmemek gerekir.

Çünkü çöplü gözler de, kendilerini mazur göstermek için, başkalarında mertek arama gayretindedirler.

Bu çifte aramışta birincilerin davranışı belki sefilce, fakat ikincilerin davranışı da daha çok asilce değildir.

Gözünüz çöpsüz ve mertek-

man onu budaktan sakınmıyacaksınız. Çünkü sakındınız mı mutlaka bir şey batıyor.

Ölünce körlerin badem gözlü olduğu iddiasına da fazla kulak asmamalı. Nice badem gözlüler biliriz ki, dünyadan ellerini eteklerini çekince, kör oldukları davul zurna çalınarak ilân edilmiştir.

Besle kargayı oysun çözünü, derler. Kabahat karganın değil, onu beslemeğe kalkanındır. Kargaya huyuna ihanet etmediği için kızıyoruz da, iki lokma karışığında kargadan fayda sağlamıya çalışan insana niçin kızıyoruz?

İnsan bazan göze gelir Söze gelmekten yeğdir. Ancak ne göze, ne de söze geleyim istemiyorsanız silik olarak yaşamıya mahkûm olursunuz.

Çabuk gözü dönen ve çabuk gözü karararlardan uzak durmakta fayda vardır. Kendilerini ayakta tutmak için elleriyle uğraşırken boğanıza sarılabılırler.

Hiç bir şeyde gözünüz kalmasın. Göz bırakmaya degecek hiç bir varlık yoktur dünyada.

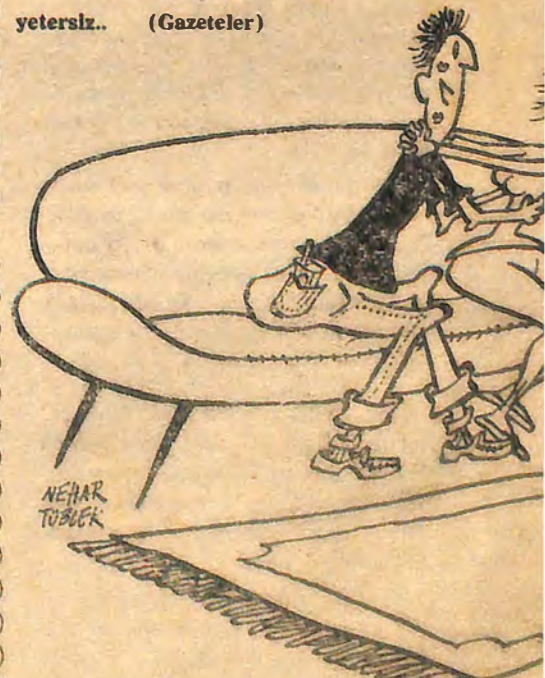
Ve gözünüz daima aydın olsun. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.org>

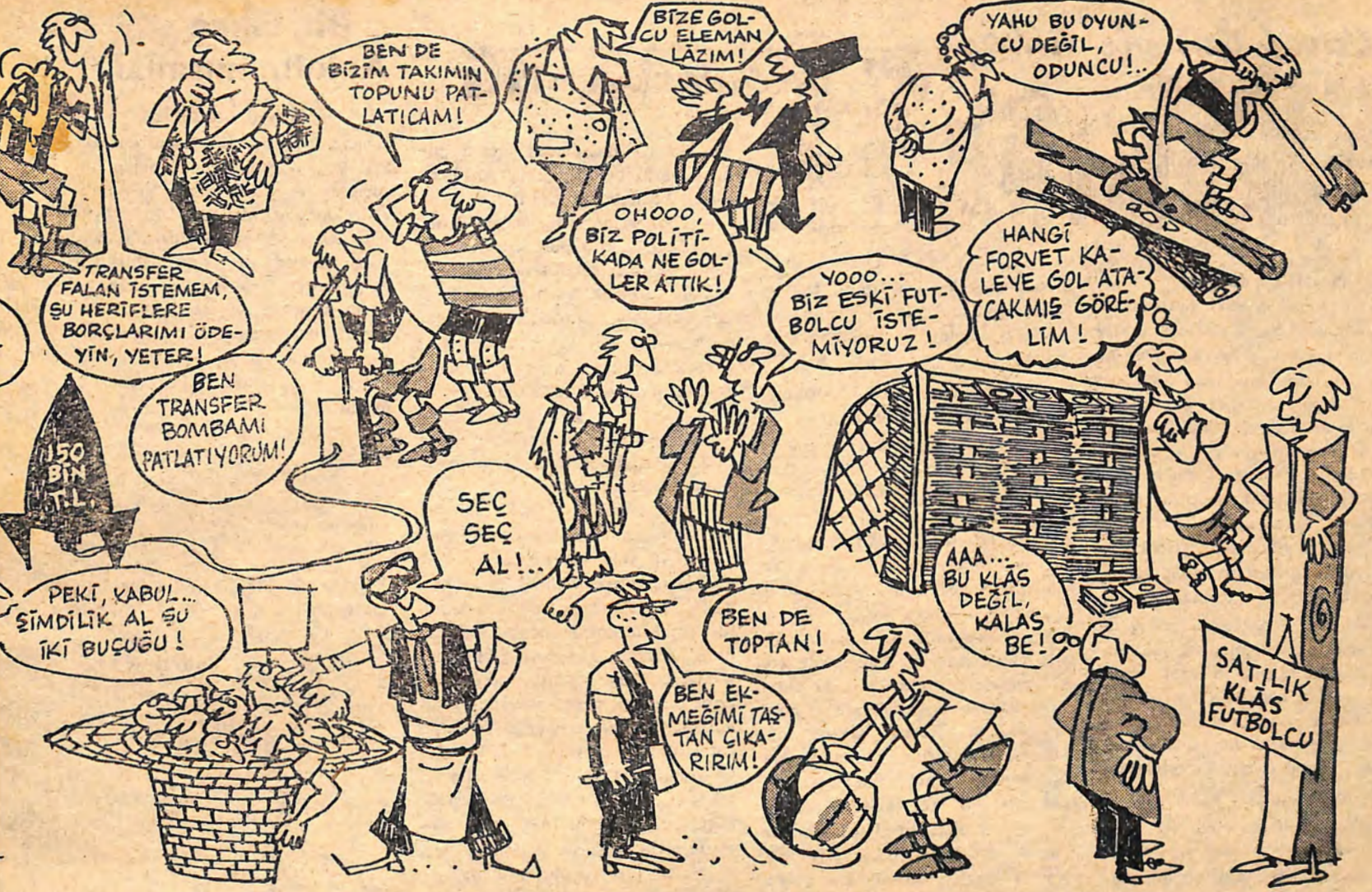
Bizim küçük vali, bizim sevimli F. K. G. Hani kırk gün kırk gece düşünülse, üstade Çünkü efendim, sayın büyüğümüz, evvelâ hepsi tamam!

Sonra efendim, hac ile zekâtı bilmem ama Demek üstad, âhiretini de imardan geri kalın

E, hem dünyasını, hem âhiretini imar eder bulunur?

Gençlerimizin cinsî bilgisi yetersiz.. (Gazeteler)

ANORAMASI !

G .

akan oldu nihayet. Hem de İmar Bakanı!
undan daha uygun bakanlık bulunamazdı...
yasını imar etmiştir. Apartıman, han, hamam,
odest, namaz, oruç da yerindedir maşallah...
or.
ir adamdan daha uygun İmar Bakanı nerde

«Bir kadın âşık mı? Ondan
her şey beklenebilir.»

Balzac

Âşık olmayan kadından hiç
bir şey beklenemez, değil ta-
bii.

Akbaba

«Zaman geçer, su akar, in-
san unuttur.»

Flanbert

Geçen zamandan küçük bir
hâtıra, akan sudan bir avuç
kum kalabilir; ama unutan
insandan ne kalır? Hiç...

Akbaba

«Kadından söz açmak, müt-
hiş bir konudan söz açmak de-
mektir. Bu işe girişenler, ha-
yatlarında en büyük cür'ette
bulunmuş olurlar.»

Muller

Ne diyor Madmazel Aise:
«Cüretkârâne, delice hareket-
ler erkeklere yakışır zaten.»

Akbaba

«Fikir ve zekâ budala ölçü-

lerdir, aldanabilirler; aldan-
mayan histir.»

İsmail Habı Sevük

Bununla beraber aldanan fi-
kir, aldanmayan hissi daima
aldatır!

Akbaba

«Kadın fevkalâde tekemmül
etmiş bir şeytandır.»

V. Hugo

— Aslında şeytan da melek-
miş; Cennetten koğulunca şey-
tan olmuş, derler!

Akbaba

«Kadın, beşeriyetin asabî

kısmını, erkek ise adalî kıs-
mını teşkil eder.»

P. Hallé

— Doğru: kuvvet bizde ida-
re onlarda!...

Akbaba

«Ben hayatta, hiç anlama-
dan üç şey sevdim: Resim,
musiki ve kadınlar.»

Fontenellé

— Bir şeyi anlamadan sev-
mek önemli değil: Sevmeden
anlamağa çalışmak; asıl me-
sele - daha doğrusu işkence-
bu!...

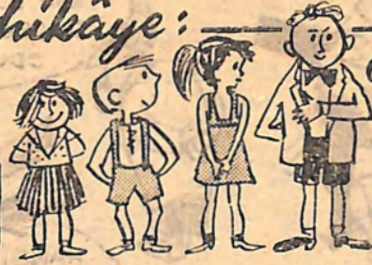
Akbaba

«Artık beni hiç görmiye-
cek olan annem, bir gün ba-
na: Bâkirelerin تنها yerlerde
açan esrarengiz çiçeklere ben-
zediğini söylemi ti.»

Chateaubriand

— Ne olurdu o تنها yerler-
de esrarlı çiçeklere bir gün de
ısrırganlar, baldıranlar, deve-
dikenleri ve kaynana dilleri
de yetişmeseydi!...

Akbaba

Köylü - şehirli

Sıcak bir gün. İki yolcu var. İki ayrı yoldan gelip üçüncü yolda buluşurlar ve biraz olsun yolculuk edecekler. Şehirli atlıdır, köylü yaya. Olur ya, köylü sigara tütürmek istemiş, ateş yok. Şehirliden ateş istemiş. Şehirli çıkarıp cep fenerini uzatmış ve yakıvermiş. Bir kaç dakika uğraşırlar. Fener yanar, sigara cama dayalı, uğraşır köylü, bir türlü yanmaz... Şehirli gülererek ayrılır...

Akşam evlerine varır ikisi de. Köylü:

«— Bugün bir şehirliye rastladım, beni aptal zannetti. Amma bitirdim pillerini enayinin...» diye söylenir. Şehirli ise:

«— Bugün bir köylüye rastladım. Andavallıyı amma da uğraştırdım ha!..» diye anlatır.

Rahmi KARS

Aptallık!...

Vak'a Amerika'da cereyan eder. Oğullarının aptallığına müthiş i-çerliyen iki baba, bu şikâyetlerini o kadar ileriye götürürler ki, niha-yet iş iddiaya dökülür. Birisi, benim oğlum sırsıklam aptal derken, di-ğeri benim oğlum seninkinden da-ha aptal der ve iddialar bu minval üzere devam eder... eder... Nihayet çocukları imtihan etmeye karar ve-rirler.

Birincisi oğlunu çağırır ve:
— Oğlum, al şu parayı. Köşedeki telefon kulübesine kadar git. Ma-vî bara telefon et ve benim orada olup olmadığımı sor, der.
Birinci çocuk peki der ve gider.
İkinci baba da oğlunu çağırır ve oğlum der:

— Şu bir doları al. Git bana bir Cadillac otomobil al gel.

İkinci çocuk parayı alır, peki der ve gider...

On dakika sonra iki çocuk bir barda buluşurlar.

— Babam o kadar aptal bir a-dam ki; demin bana umumi tele-fondan mavi bara telefon et. Ben orada mıyım değil miyim, sor de-di. Oysa yanında telefon vardı.

Bu defa söz sırası ikinciye ge-lir:

— Benim babam seninkinden da-ha aptal. Biraz evvel beni çağırdı, oğlum dedi, al şu bir doları git ba-na bir Cadillac al gel. Halbuki bu-nun imkânı var mı? Biliyorsun bu-gün pazar bütün dükkânlar kapalı.

Ethem UTKU

E V SAHİBİ anlatıyor:
— Neydi o eski devirler, e-fendim? Neydi o eski devir-ler.. Zat-ı afillerini temin ederim ki arık dünyanın tadı tuzu kalmadı. Dünya nizamı bozuldu. Şehrimizin hayatı eskiden boyie sönük müydü? Tiyatro mevsimlerinde opera ve dram heyetlerinin biri gider, öbü-rü gelirdi. Halbuki şimdi?.. İnsaf buyurunuz, şimdi öyle mi ya? O ca-nının klâsik eserlere rağbet eden kal-madı. Ahali operetlere, dans salon-larına, kabarelere, canbazhanelere koşuyor. Biz de o cavalacozlara u-yup yabanın şarlatanlarına paramı-zı kapıracak değiliz ya... İşte sene-lerdir evimize kapandık kaldık. Ge-celeri hiçbir yere çıkmıyoruz Dağ ba-yındayız sanki... Ah, eski devir-ler, ah... Hatırlar mısınız, efendim. Şehrimize meşhur bir aktör gelmiş-ti. Uzun boylu, yakışıklı bir İtal-yan... Neydi ismi şunun? Hafıza kal-madı ki... Dün yediğimi bugün unu-tuyorum. Bunadık mı ne? Hah, gel-di aklıma: Luici Ernesto De Ruc-yero! Herif de herifti hani ya. Göğ-süzü yumruklayarak sahnede bangır bangır bağırmaya başladı mı, yer gök sarsılırdı. Dehşetti doğrusu... Bizim refika kendisini pek beğenir-di. Ahbaptılar. Her temsile gider, al-kışlardı. İtalyan da oyundan sonra bizim eve gelir, refikaya inşat ve beden hareketleri dersi verirdi. Ö-mür adamdı, ömür... Hey, koca İ-talyan... Kimbilir şimdi nerededir? Acaba öldü mü, kaldı mı? Eeee... A-radın epeyce zaman geçti. Yanlış-lık olmasın ama bu anlattıklarım belki on yıl evvelidi. Hayır, hayır, estağfurullah! Daha fazla... (İçeri-

ki odaya seslenir:) HUUU! Hanım. Bizim büyük oğlan kaç yaşında?

İçeriki odadan ev sahibesinin se-si geldi:

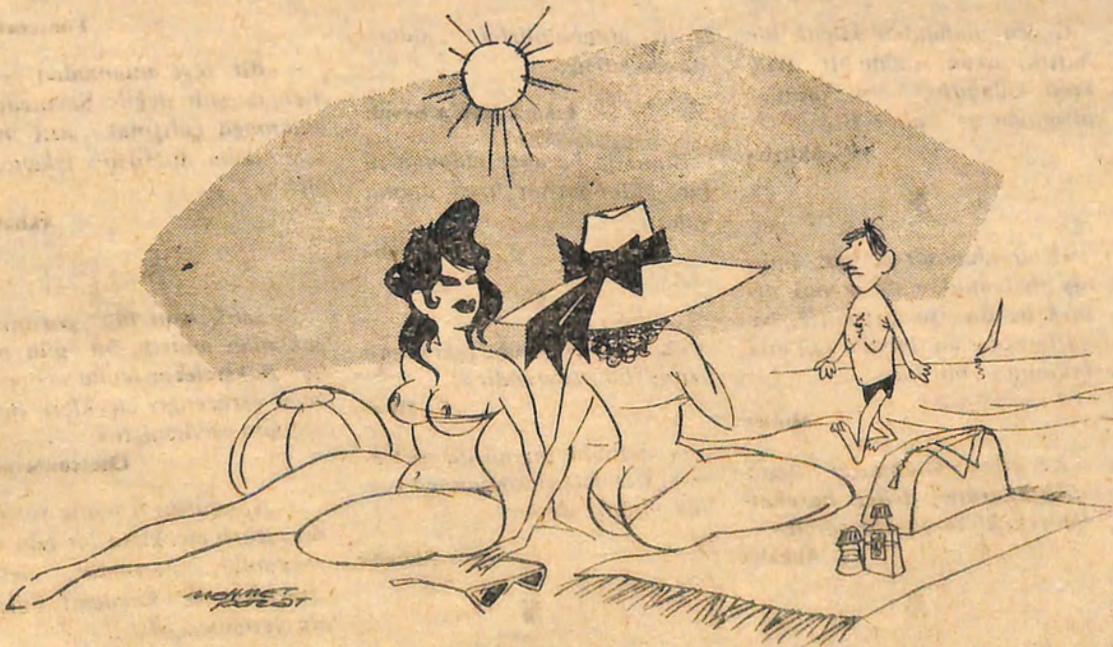
— On iki yaşında. Niçin sordun?

— Hiç... Konuşuyoruz da...

(Anlatmakta devamla:) Bir kere de şehre Priliçin isimli bir şarkıcı gelmişti. Dünyada bundan daha ya-kışıklı adam olmaz. Yüzünde ne nâ-zik, ne sevimli ifadeler belirirdi! Tavırları kibar, centilmenceydi. Ya hele sesi, azizim, hele sesi... Bir kusuru vardı yalnız, ufacak bir ku-suru... Pepemeydi. Ama şarkı söy-lerken belli etmezdi. Şehrimizde kal-dığı müddetçe refikaya şarkı dersi verdi. Hattâ refika bizzat bu meş-hur tenorun öğrettiği şarkıyı mü-samerelerden birinde söylemiş, çok alkışlanmıştı... Durun bakayım: Kaç sene oldu bu? On iki sene evvel... Yok, yok... Estağfurullah! On bir sene evvel... Hayır, hayır... On bir sene de değil... HUUU! Hanım! Bi-zim pepeme kız kaç yaşında?

— On.

— Eh öyleyse tenor Priliçin on sene on ay kadar evvel buraya gel-di demektir... Hey gidi devirler hey! O zamanlar ne hoş geceler geçirir-dik. Kabuğuna çekilmiş sümüklü böcek gibi evimizde mi otururduk eskiden? Ya hele Rus - Japon mu-harebesi esnasında? Harp bitip de sulh olduktan sonra şehrimize ge-len japon zabitlerinin şerefine bir müsameret tertip etmiştik. Bu mü-samerede bizim refika kendini epey göstermişti. Kaç senesindeydi. Rus - Japon harbi? 1902 de mi? Hayır, hayır, estağfurullah... Yanlış söyle-dim... HUUU, hanım, kaç yaşında bizim bastıbacak?

— Eyvah... Kocan!

— Korkma, beni bu kıyafette tanıyamaz!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Seviyeli çocuk!

Marie Chantal, oğlunu karşı-sına almış, nasihat ediyordu:

— Pierre; bir daha arka av-ludaki çocuklarla oynadığını görmeyeyim. Onlar bizim sevi-yemizde kimseler değil!

— Peki anneciğim, bir daha oynamam! dedi Pierre.

Fakat az sonra arka avluda bir kıyamet koptu. Pencereye koşan Marie Chantal, oğlunu yukarı çağırdı:

— Pierre, ben sana ne demiş-tim, hani o çocuklarla oynamı-yacaktın?

— Ben de zaten oynamıyor-çum, onları dövüyordum anne-ciğim!

Büyük aşk!

Meşhur romancı Antoine Blon-din'in anlattığı bir hikâye:

Afrikadaki doktorlardan biri-ne orada yaşayan bir Avrupalı hasta başvurur:

— Doktor der; ben çok acaip bir hastalığa tutuldum; bir file âşık oldum. Buna bir çare bu-labilir misiniz?

İlk defa böyle bir olayla kar-şılaşan doktor Freud, Magnus Hirschfeld, Alcide Bonneau ve Forberg gibi meşhurların ki-taplarını karıştırır. Fakat böyle bir vak'aya rastlayınca:

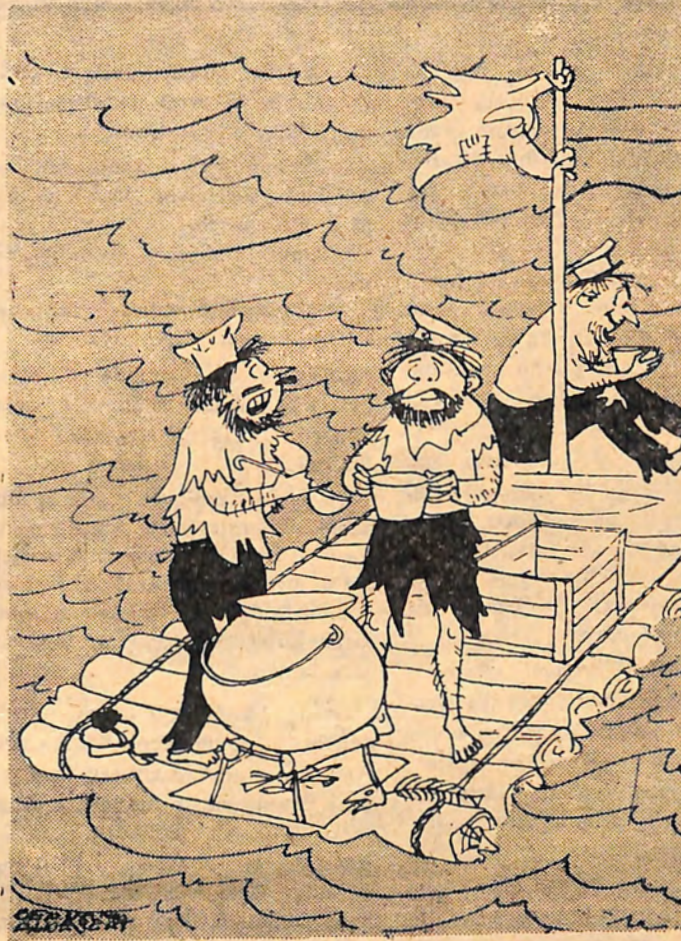
— Ben der; galiba sizi tedavi edemeyeceğim, Avrupa'ya filân gitseniz!..

O zaman hasta, omuzlarını silkerek:

— Avrupa'yı boş verin, dok-tor der; fakat madem tedavi edemiyorsunuz, hiç olmazsa ko-caman bir nişan yüzüğü nerede yaptırabilirim, bir adres sağlık verin!

— İslanmayınız şekerim..
— Öyleyse sululuk etme-yiniz!

— Ver bir kâse çorba..
— Yosunlu mu olsun, yosunsuz mu?

Kocaman laflar

Sinekler, kediler ve kadınlar zamanlarının çoğunu süs-lenmekle geçiren mahlûklardır...

Charles NODIER

Şairlere karşı iyi davranın. Hayvanlara ise daha mer-hametli olun...

Jules SUPERVIELLE

Filozof; felsefe yapmadan filozof olan kimsedir.

Akıl, tirbüşonu kullanılmadan çıkmaz.

Raoul PONCHON

Dul bir erkeğin tarifi: Karısı yerine bir meleğe sahip olan kimse.

Kaynanam bizi senede sadece iki defa ziyaret ediyor. Fakat her seferinde altışar ay kalıyor.

— Bir sandalye sizden ne zaman nefret eder?
— Sizi taşıyamamağa başladığı zaman.

— Bir kadın çok güzel ellere mülîk olabilmek için ne yapmalıdır?
— Hiç bir şey!

İyi söz!

Barnabe tuhaf bir çocuktuk. O gün de öğle yemeği için git-tiği lokantadaki garson kıza:

— Bana dedi; bir şişe Bur-gonya şarabı, omlet getirin ve iyi bir iki söz söyleyin!

Garson kız gitti ve az sonra istenenleri getirip Barnabe'nin önüne koydu. Bizimki:

— Hani dedi; bunlarla bir-likte ısmarladığım iyi sözler?

O zaman garson kız Barnabe'nin kulağına eğilip:

— Madem ısrar ediyorsunuz pekâlâ mösyö dedi; yumurtalar taze değildir, omleti yemeyin!..

Şahidin gözleri!

Noel gecesı, Tulon garı civa-rında büyükçe bir kaza olmuş, birkaç vasıta birden birbirine geçmişti. Bir polis memuru gel-di ve toplanan halka sordu:

— Vak'ayı gören bir şahit var mı?

Bir ses duyuldu:

— Ben o sırada buradaydım..

— Peki her şeyi iyice görebil-diniz mi bar?

— Sizi karşımda gördüğüm gibi, sayın Rahip...

Yaşlı bakire!

Çok iyi hazırlanmış bir yılbaşı gecesı idi. Hiç evlenmeden yaş-lanmış olan ihtiyar hala, erik rengi ipeklî robu ve içtiği bir kaç kadehten sonra, müthiş he-yecanlandı ve kuyruklu piyano-nun başına geçti. Yıllardır el sürmediği bu âletten feci falso sesler çıkararak bir konsere başladı. Önce nezaketen ses çı-karmadan dinleyen misafirler, ne yapacaklarını şaşırışlardı, zira konser uzadıkça uzuyordu; o sırada evin küçük oğlu Albert ihtiyar halaya yaklaşarak:

— Halacığım dedi; belki bil-miyorsundur ben söylleyim; sol pedal frendir!

— Doktor, felâket... He-rif tamamıyla iyileşti, bu gün çıkacağım, diyor!.

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 28 —

Terlikleri çıkarıp usulca aşağıya koştum. Kanarya, minderin köşesinde, gözleri kapalı, şekerleme de...

Dakika geçmeden, verilecek cevabı kararlaştırdık:

Dün akşamdanberi yatak yorgan vattığımı, ateşle cayır cayır yandığımı söylemek.

Ayşe hanım, pancura asılı tül-bentlerden birini çekip hemen başını çattı. Dizlerine tutuna tutuna, taşlık kapısına yürüyüp (Abdülgafar ağa!) diye seslendi.

Aralıktan gözetliyorum. Kanarya, bir omuzla kapıya yaslanıp bitap bir tavır takınarak, kesik kesik anlatıyordu:

— Serçe parmağımı kımıldatacak halim yok, bu gece sabahı sabah-lacık ağacığım... Zavalcılık taze, düğünden döner dönmez, başını vurup serildi, sabaha kadar fırınlar gibi yandı... Hâlâ da nöbet düşmüyor. Üstünüze şifalar, buhran, sayıklama; yüzünüze amber, öğürme, gasyan... Aklimız başımızda yok ves-selâm. İnanır mısınız, dündenberi açım; ağzıma darı tanesi koydum-sa bir tanecik Rızacığımı kavuşmı-yayım, hattâ bir yudumcuk su iç-timse, evlâtçığımı Karacaahmetler-de göreyim. Tazenin başucundaki sandalyede, iki diz üstüne şafağı ettim... Yalnız ben değil, ev halkı kirpiklerimizi kavuşturmadık. Ak-lımız, fikrimiz perişan. Enişte bey, şaşkınlıkla kürk diye kaplan pos-tunu omuzuna almış da haberi yok. Cigara var zannıyla boş ağızlığa kibrit çakıyorum da farkında de-ğilim... Zavalcılık Aga ni, gece ya-rıları kaç kere sokağa fırladı: dok-tora koştu, eczaneye saldırdı.

Kanarya, arabacıyı savdıktan son-ra elinde küçük bir zarfla odaya girdi. Ebuzarif beyin hanım arabala-rına attığı mahut zarflardan ef-lâtn renk, vîvolet kokulu, köşesi menekşeli, minimini bir zarf...

İçindeki kâğıtta şu satırlar yazılı:
«Cevabı muvafakatinize nailiyet, abdi kemter için en müteyemmen bir mazhariyet teşkil edecektir, if-fetvesimeciğim.»

Kalp-te varken muhabbet
İmzaya ne hacet.

★

16 Mayıs

Ayşe hanım, evden çok erken çıkmış

Ne zamandır, Hüsrev paşaları yokliyamadım diye söylenip duruyordu. Dün gece yatmadan evvel, bugün İstanbula ineceğini, Hüsrev paşalara uğriyacağını, yemin edip bırakmazlarsa, bir gece kalacağını söylemişti.

Agavniyi, dünkü gibi, yine Kuyu-başına koşturdum. O mahut ağacın altında beklemesini, Tayfur araba ile geçerken, işaret edip mektubu eline vermesini, tekrar sıkı sıkı tembih ettim.

Eniştenin daha sesi, sadası çıkmıyordu. Her halde, gece geç gelmiş olacak ki, hâlâ uykuda... İster misiniz yine Topaca gitmiş olsun?.

Günler de ne uzun yarabbi... Sa-ate bak bak, hâlâ üç buçuk; bir türlü öğle olamıyor.

Yazı yazdım; roman okudum; bahçede, Ayşe hanıma papatya, ana-sına babasına pay veren topladım; geceliğimin kollarına, yakasına (Hristo teyeli) yaptım; tekrar so-kak kapısına çıktım... Hâlâ saat beşe gelmemiş...

Agavni nerede kaldı, dünkü gibi gene bir maceraya mı uğradı diye içim içime sığmıyor.

Eniştenin dolgun öksürüğü, arka-sından: (Kim var orada yahu?) di-ye çatlak sesi aksetti.

Bahçeden cevap verdim:

— Enişte, evde benden başka kimse yok; bir şey mi istedin?

Enişte, başında takke, arkasın-da gecelik, ayağında mercan ter-liklerle taşlık kapısına seğirtti.

Kaşları çatmış, çehreyi asmış, kö-pürüyor:

— Rezili bednam olmanın da bir haddi vardır. Benimkisi rezilli-ği geçti, rüsvaylığı da aştı, erzelli-ğe yanaştı. 60 yıldır sözünden harfi vâhit inhiraf etmeyen herifi kezza-bı kemyap edip çıkardınız.

Dilinin nereye varacağını derhal kestirmiştim. Gene Topaç mesele-

sini açacak, Mollayı göklere çıkara-cak, bir an evvel tekliflerini ka-bul edelim diye tutturacak.

Takkesini geriye atmış, sakalını çeke çeke söyleniyor, başıyla de-bni içeri çağırıyor.

Martaval dinliyecek kudretim mi var?

— Sinirden bunalırken beni ba-yıltacak mısın? diye haykırdım.

Enişte soluğu yanımda aldı. Ağzı hâlâ içki kokuyor. Dün gece, gene Topaçın köşkünü boyladığı mu-hakkak...

Hırkasının cebinden gümüş bir tabaka çıkarıp yılışa yılışa göste-riyor. (Sahi zat, kerim zat, vergili zat!) diyerek Mollanın hediyesi ol-duğunu anlatmak isterken, gözünü kırpa kırpa, cebindeki mecidiyeleri şıkırdatıyor.

Tepem büsbütün atmış, artık dünyayı görür müyüm? Topaç pek fena bir küfür savurarak kendimi içeri attım. enişte de apışıp kaldı.

Bu Tayfur ahlâksızını, Allah na-sıl bilirse öyle etsin. Bir şeycik de-mem, inşallah kapı kapı dilensin, köprü üstlerinde avuç açsın.

Meğerse ne kalpsiz, ne vicdansız, ne deni mahlûkmuş...

Agavni anlatırken hırsımdan çat-lyacaktım.

Doğru ağacın altına gidip yere bağdaş kurmuş, beklemeğe başla-mış... Kaç saat geçtikten sonra bahçe kapısı açılmış; fayton dışarı çıkar çıkmaz, Agavni yolun kena-rına dikilip durmuş... Tayfur ara-bada yalnızmış... Tam önüne geldi-ği saniye, Agavni mektubu uzatmış. Ahlâksız herif hemen başını öte yana çevirmemiş mi? Hattâ arabacıya: (Çabuk sür!) diye bağırma-mış mı?..

Zavalcılık Agavni, oracıkta düşüp bayılvireceksen, kendini toplayıp, (Mektup vereceğim) diye haykır-

mış. Alçak, arkasına bile bakma-dan uçup gitmiş...

Agavni benden ziyade kızıyor, gö-zünü yumup ağzını açarak:

— Bu biçim kafası kâhküllü, su-ratı düzgünlü, yanağı allıklı ta-kımdan erkeklik mi bekliyorsun? Rahmetli Artin efendinin mezarına el basarım ki, bu beyim başka ze-naatin sahibi. Böylesi yürek mu-habbetinden, iç sevgisinden ne an-lar? diye küplere biniyordu.

Hakkı da yok değil...

Agavni, bluzunu, eteğini fırlattı; iskarpinlerini, çoraplarını attı; bir maşrapa su yuvarladıktan sonra: (Söyliyeceklerimin daha alt tarafı var!) diyerek gülümsemeğe başla-dı.

Kurbağalı köprüsünü geçerken, Ülfet beyle karşılaşmış.

Ülfet bey, Agavniyi görünce he-men arabasını durdurup aşağı at-lamış, seslenmiş.

Mühim bir mesele için benimle görüşmek arzu ediyormuş.

(Öğle sularında Dereboyu pek mü-saittir; hele şimendifer köprüsü-nün altından Kurbağalıya doğru bi-raz yürünürse etraf büsbütün ten-ha olur; sinek bile uçmaz... Küçük bir zahmet edip teşrif etsinler, ma-ruzatımı söyliyeyim) demiş.

O kadar yalvarmış, ısrar etmiş ki.. Hattâ, Agavninin elini tutmuş; (benim ablam makamındasın, el-bette biraderini memnun etmek is-tersin) diyerek avucuna da bir li-ra sıkıştırmış.

Agavninin neşesine payan yoktu. (Ense kökünden taban dibine ka-dar erkek; bu çeşidine canım kur-ban) diyor, bir daha demiyordu.

Agavni, istavrozuna yeminler ede ede, elindeki ekmek dilimini öpe öpe anlatırken: (ayol kulaklarınız tıkalı mı? İki saatir bağırıyorum) diyerek Kanarya içeri girdi.

Tayfurun edepsizliğini gizlemenin lüzumu yok. Hepsini, baştan aşağı bir bir nakle başladım.

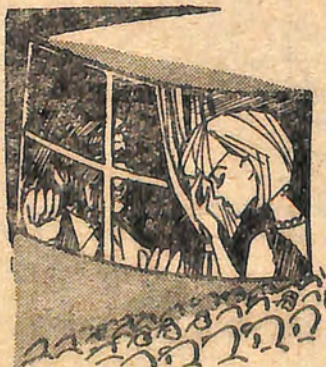
Ayşe hanım: (Aman sus, şimdi külçe kesileceğim... Tu utanmaz ar-lanmaz çapkın!.. Tu yüzüz, haya-sız züppe!.. Yavrum kabahat kim-sede değil, sende... Büyük sözi-ne aldırmadığın için mehel olsun di-yeceğim geliyor...) gibi sözler sar-fede ede dinliyor, (artık yeter, ağ-zımın payını aldıkça aldık; bir da-ha bu düzenbazın lâfını edersen alimallâh başımı alıp giderim...) yollu gözdağı da veriyordu.

Kanarya, Ülfet bey meselesine de köpürmüştü. (Tütünü yok içmeğe, tahtıranla gider biçmeğe maku-lesi herifin lâfını kapatın Allah aş-kına!) diye gözlerini açıyor, Agav-niye atıştırtıyordu:

(Devamı var)

AKBABA KÜLTÜR YARIŞMASI

Bu Kış seyrettiğiniz filmler-den hangisini beğendiniz?

KUPON:3
FİLM

Kuponsuz cevaplar
yarışmaya giremez.

bir çalgıcının seyahati

cizen:

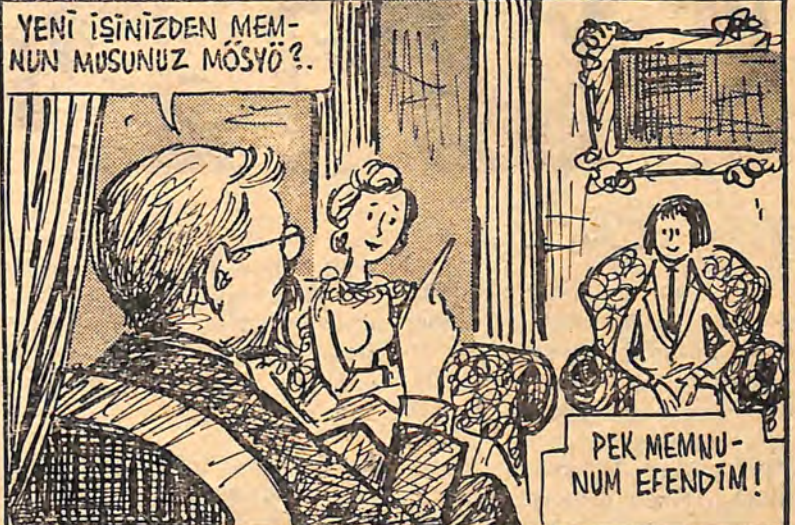
BÜLENT
SEREN

YOK YOK, ORADA OLMAZ!
SÖYLE OTURUNUZ MÖSYÖ ALF-
RED MÜLLER...

ALFRED, TEKRAR KABUL EDİLDİĞİ SALONDA,
HEMEN KAPI KENARINDAKİ BİR İŞKEM-
LEYİ SEÇEREK OTURMAYA YELTENDİ...

YENİ İŞİNİZDEN MEM-
NUN MÜSUNUZ MÖSYÖ?

PEK MEMNU-
NUM EFENDİM!

MİKAELLA İLE YANYANA
OTURMAK! YÂRABBI NE
SAADET! DOĞRUSU
İTİHAİM AÇILDI...

BİRAZ KONUSULDUKTAN SONRA, YEMEK VAKTİ GELMİŞTİ.

MÖSYÖ ALFRED, MİDENİZİ
ÇORBAYLA DOLDURMASANIZ,
DAHA NE YEMEKLER VAR...

NE GÜZEL BİR
GECE BU! HERŞEYDE
MİKAELLA VAR...

ALFRED DAİRESİNE
DÖNERKEN ÇOK ME-
SUT VE NEŞELİYDİ.

ALFRED, SABAH OLUNCA,
ŞATODA BELİRLİ BİR TELÂŞ
HAVASI ESTİĞİNİ GÖRDÜ.

KUZUM, SABAH SA-
BAH BU TELÂŞI-
NIZA SEBEP NE?...

MİSAFİRLER
GELECEK!

ALLAHASKINA SEN SÖY-
LE USTA MORİNO, KİM
GELECEK MİŞ BURAYA?...

MÖSYÖNÜN BİR
AKRABASI!

HİMM...
HER ZAMAN GELİR
Mİ BU AKRABA, USTA
MORİNO?...

HAYIR! PEK SEVREK GELİR-
LER AMA, BU SEFER HAYIRLI
BİR İTİHAİM GELİYORLAR...
YARIN AKŞAM ŞATODA DÜĞÜN
OLACAK! SABAH LARA KADAR
İTİP OYNAYACAĞIZ!

DÜĞÜN
MÜ?...

DEVAMI VAR

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

— 41 —

Dexter Key'in April'i götürdüğü yer tam mânasiyle bir doktorun muayenehanesine benzemiyordu. İlk nazarda bu şehrin çarşı kısmında, dükkânlar arasına sıkışmış bir kapıdan ibaretti.

Dexter zili çaldı, kısa bir sessizlik oldu. Sonra hafif bir vızıltı kapının elektrikli açıldığını onlara haber verdi. Dexter kapıyı itti ve April'i içeri soktu. Artık küçük, dört köşe bir bekleme odasındaydılar. Burada sessiz sedasız oturan bir kaç kişi de vardı. April başkalarıyla karşılaşabileceklerini hiç düşünmemiş, Dexter'le yalnız olacaklarını zannetmişti. İçerdekileri görünce, o kadar şaşaladı ki, neredeyse dönüp kaçacaktı.

Dexter'e söyleyecek bir kaç söz aradı. Fakat genç adam, oturur oturmaz sakın sakın bir mecmua okumağa başlayınca, susmayı tercih etti. Mecmuayı nasıl okuyabiliyordu? Nasıl da sakindi! Hastabakıcı tekrar gözüktü, ciddi bir tavırla April'e başını sallıyarak, «Buyurun,» dedi.

April, Dexter'in koluna dokundu. Genç adam başını mecmuadan kaldırarak tebessüm etti. «Haydi, git,» diye fısıldadı. «İstersen mantonu bana bırak.»

April mantosunu çıkararak kanapeye attı. Genç kız korkuyla kapıya doğru giderken, bekleyen diğer hastalar bir an başlarını kaldırıp ona baktılar. Yüzlerindeki ifadeden, sonradan geldiği halde onlardan önce içeri kabul edildiği için genç kıza hafifçe kıskandıkları anlaşılıyordu. Halbuki onlar daha bekliyecek ve yemeğe de yetişemeyeceklerdi.

★

İşin garibi sonradan April doktorun muayenehanesinde olanları iyice hatırlıyordu. Dönerlerken olup biteni Dexter'e anlatmak istedi, fakat bütün bildiği çok acı çektiği idi.

Onlar, Caroline'lerin evinin önüne gelince otomabilin sesini duyan April'in arkadaşı genç kız, hemen telâşla dışarı çıktı. Karanlıkta endişeyle April'i süzdükten sonra bir şeyler sorarmış gibi Dexter'in yüzüne baktı. Genç adam, «April'in yatması iyi olur,» dedi.

Caroline, «Annemle babamı sinemaya gönderdim,» diye cevap verdi. April bir şeyler söylemek için

ağzını açtı, fakat hiç sesi çıkmadı. Uyuşmuştu sanki. Çok yorgundu, kucakladı, ağır ağır merdivenlerden çıktı. April gözlerini kapadı. Sesler duyuyordu. Sonra yastığın serinliğini yüzünde hissetti.

Her rüyada da çocuk erkekdi. Üstelik daima bebek halinde değil de, üç dört yaşında bir çocuk olarak görülüyordu. April bu rüyalar da tabiatüstü bir şey olduğuna ve ilelebet kaybettiği çocuğu ilk ve son defa bu rüyalarda gördüğüne inandı.

Onu öğleye doğru Caroline uyardı ve: «İyi uyudun mu?» diye sordu.

— «Çok rüya gördüm.»

— «Buna şaşmadım. Dün çok üzüntü çektin. Bu hafta sonunda iyice dinlenirsin artık.

April yataktan kalkarak ağır ağır aynaya doğru yürüdü. Yüzü bembeyazdı, gözlerinin altında da mor

halkalar belirmişti. Belki de bir hayli kan kaybetmişti.

April giyinip, saçını taradığı zaman, iyice de yorulmuştu. Mihaniki bir şekilde hareket ediyordu artık. Son derecede acıklı, lüzumsuz ve kaçınılmayacak bir şeyin vukua geldiğini hissediyordu, fakat bunun ne olduğunu da bir türlü anıyamıyordu. Sanki korkunç bir sırrı kafasından çıkarıp atmıştı. Fakat bu korkunç sırrın yeri, izi kalmıştı orada, günün birinde o eski, korkunç halini alıverecekti.

Caroline'in annesi yemek odasında, masanın ortasına konulmuş olan çiçekleri düzeltmekle meşguldü. April'ievvelce New York'da da görmüş olan kadın, memnun memnun tebessüm ederek, «Merhaba April,» dedi.

— «Merhaba efendim, nasılsınız?»

— «Teşekkür ederim, iyiyim...»

Sofrada dört kişiydiler: April, Caroline, ve kızın annesiyle babası.

Arap hizmetçi çorbaları getirdi. Caroline'in annesi, «Bugün Kitty'i

gördüm,» dedi. «Zavallıcığın başı dertte.»

— «Neden?»

— «Onun büyük oğlunu hatırlıyorsun değil mi?» «Mrs. Bender özür dilemiş gibi bir tavırla April'e döndü. «Affedersin, senin tanımadığın kimselerden bahsediyorum. Fakat Caroline çalışmağa başlayalıdanberi kendisini fazla gördüğüm yok. Hele şehirse, apartman kiraldıktan sonra da vaziyet büsbütün fena oldu. Hafta sonunda gelince vaziyeti telâfiye çalışıyorum.»

April, «Rica ederim,» diye mırıldandı.

Caroline, «Pardon,» diyerek hizmetçiye döndü. «April'e süt getir.»

Mrs. Bender de atıldı. «Sen de o Martinilerin yerine süt içsen daha iyi olur.»

Caroline gülmeğe başladı. «Aman sen de anneciğim!»

Mrs. Bender «April'in dişleri süt içtiği için o kadar güzel,» dedi.

Caroline'e bakan April, «Ben de hiç süt içmem,» diye düşündü. «Şimdi hasta olduğum için içiyorum. Vaziyeti bir bilse!..»

Caroline başını salladı. «Pek âlâ, pek âlâ. Ben de süt içeyim.»

Annesi, «Aferin,» dedi. Hizmetçinin uzattığı tabaktan et aldıktan sonra, «Kitty'den bahsediyorduk,» diye başını salladı. «Biliyorsun oğlu Tıbbiye gidecekti. Hatta kendisini üç mektepten birden kabul etmişlerdi. Sonra çocuk bu yaz bir kızla tanışmış. Kızın ne olduğundan fazla bahsedecek değilim. Fakat o istediğini elde etmek için elinden gelen her şeyi yapacak kızlardan. Mağazalardan birinde modellik ediyor. Kız güzel değil. O işe de neden almışlar bilmem. Maamafih vücudu mevzun. Kitty'nin oğlunu bilirsin: Yakışıklı, beğenilen, istikbali parlak ve haddinden fazla da zengin bir çocuk. Kızı görme. Çok bilmiş bir şey... Muhakkak ki çocuğun parasının peşinde. Zira oğlan ona doğum gününde vizon bir kap hediye etmiş. Bunu aklın alıyor mu? Herkes tabii işin içinde iş olduğunu anlamış.»

April etini küçük küçük doğurarak yemeğe çalıştı. Fakat lokmalar lezzetli diziliyordu.

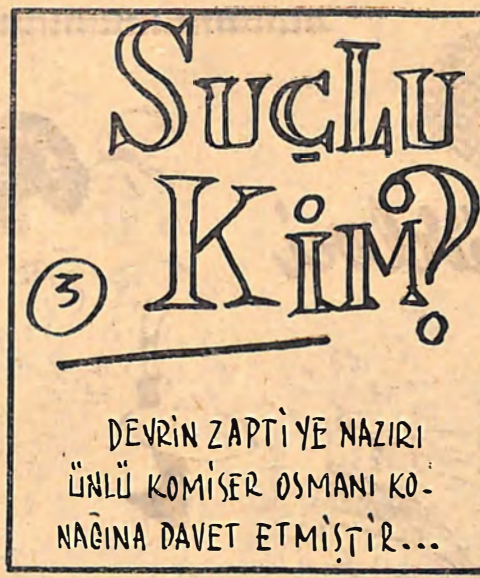
— «Kitty tabii oğluna fazla bir şey söyleyememiş. Sadece oğlunun kızıdan kurtulması için dua edip durmuş. İnsan yirmi bir yaşındaki bir gence söz geçirebilir mi? Ama bana inan zavallı Kitty hep odasına çekilip, gizli gizli ağlardı. Şimdi ne olmuş biliyor musun? Kız hamile kalmasını becermiş.»

Yedim Yedin Yedi Yedik Yediniz Yediler.

Çok nefismiş dediler.

PIVALE
MAKARNASI

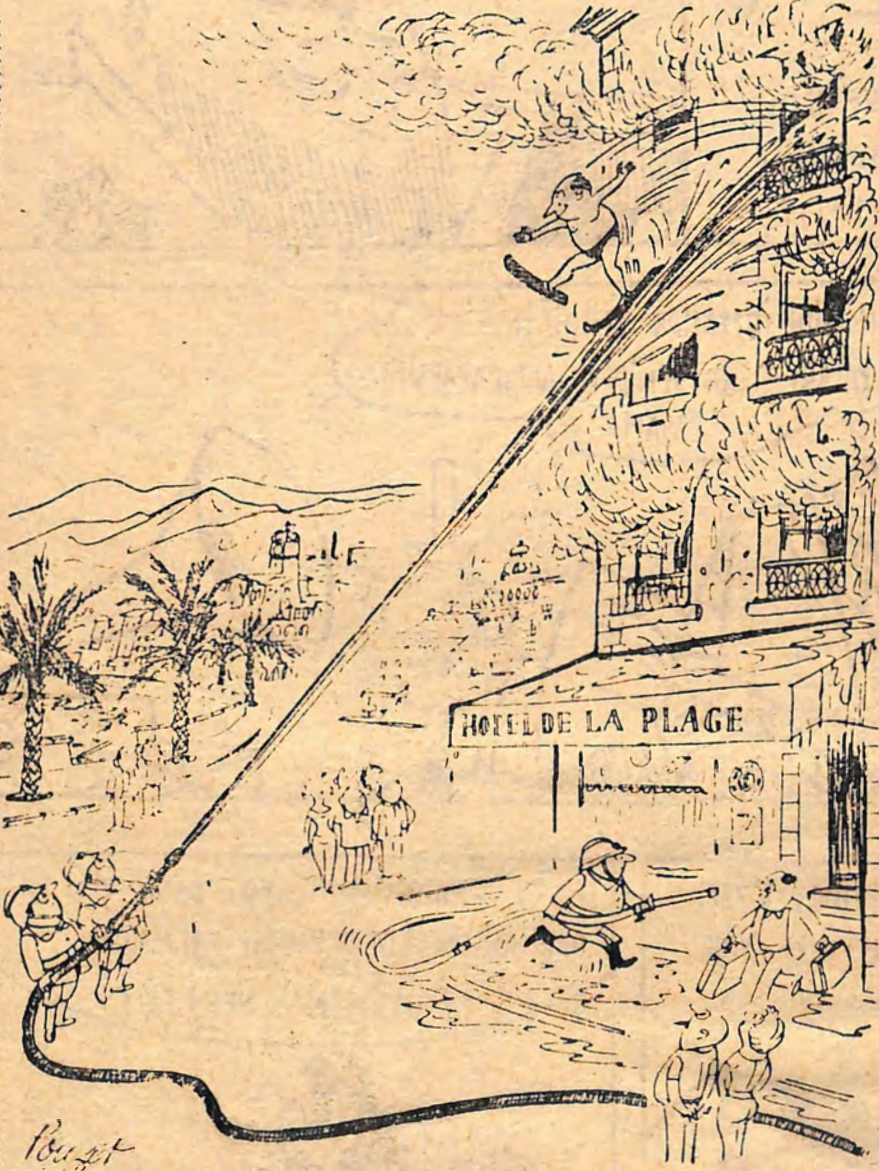
PIVALE ADI.AĞIZ TADI

DEVAMI VAR

Dünya

Karikatürleri

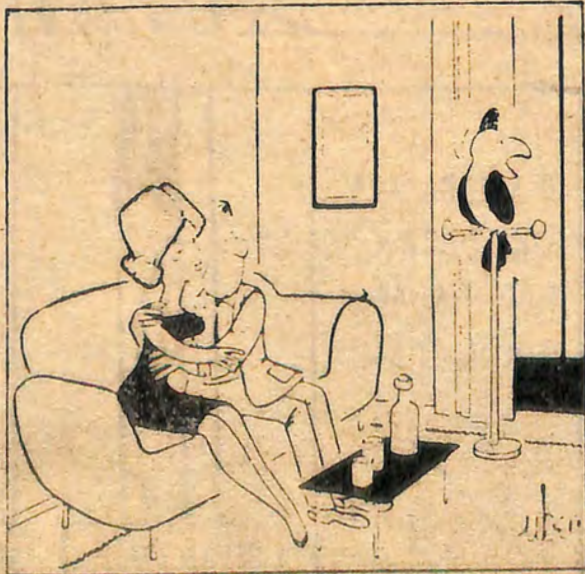
YAZISIZ

-AMAN NE VESVESELİ KIZSIN : KİM BACAKLARINA BAKSA, ÇORABININ İPLİĞİ KAÇTI SANIYORSUN !

-KARICIĞIM, MÜSAADE ET DE YENİ PLAJ KİYAFETİNLE BARI SENİ İLK GÖREN BEN OLAYIM !..

PAPAĞAN - FELÂKETİ !.. KOCAN GELİYOR !

-EVET, BELKİ NİSANLANMAZLAR... AMA HİÇ OLMAZSA NİSANLILIGI ÖĞRENMİŞ OLURLAR !

1962 YILINDA

Paralarını
devamlı surette

YAPI VE KREDİ

BANKASINDA

biriktirenler için

5 MİLYON

lira tutarında

50 APARTMAN

DAİRESİ

ile

2. 600. 000

liralık çeşitli para
ikramiyeleri
verilmektedir

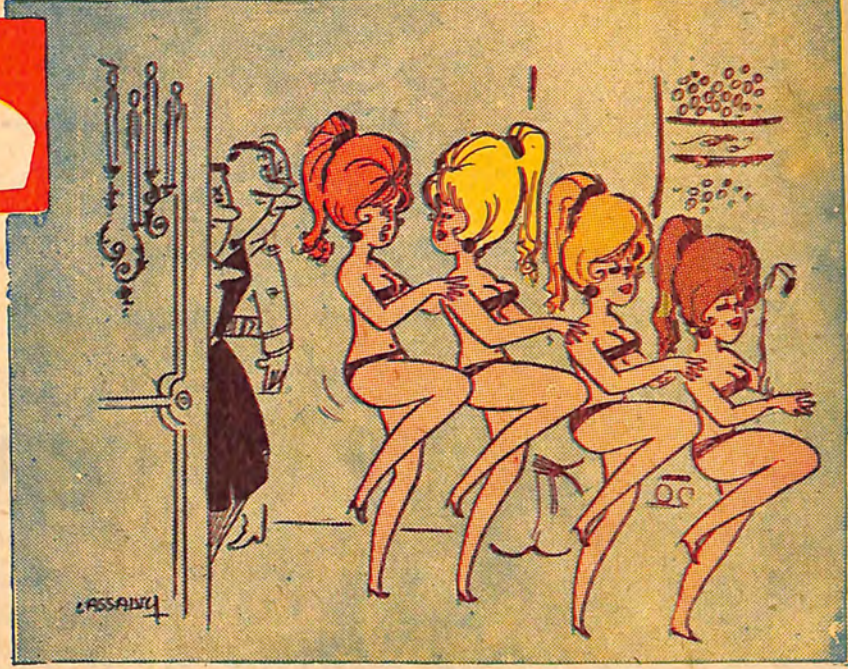
148

YAPI ve KREDİ BANKASI

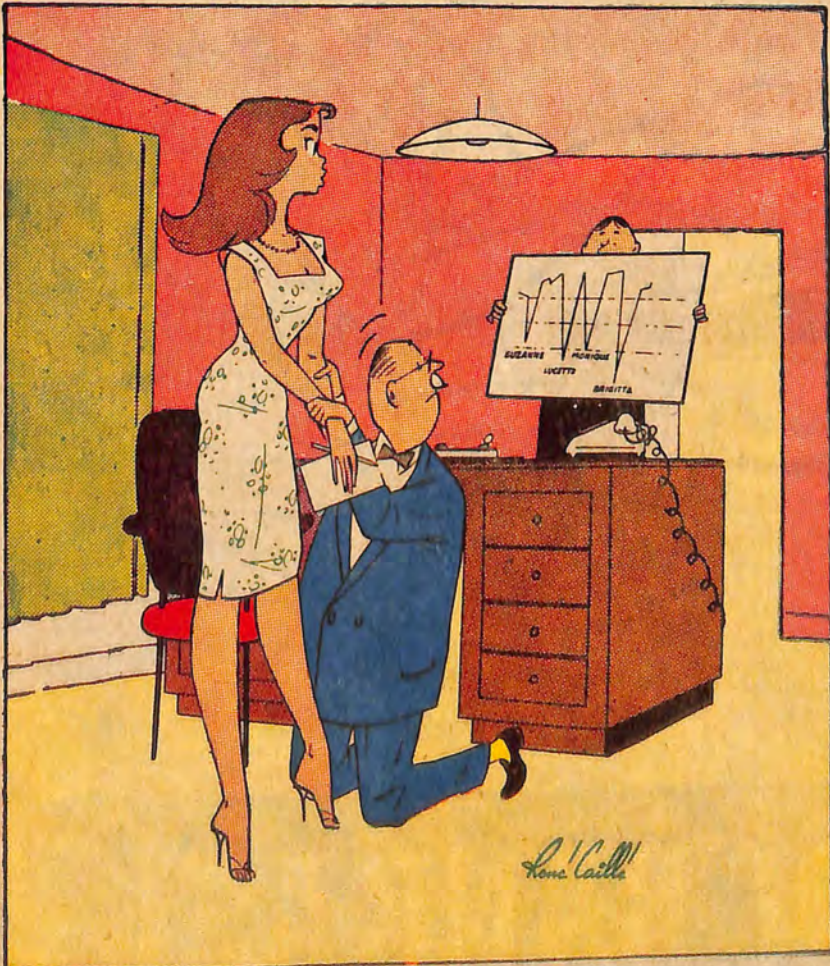
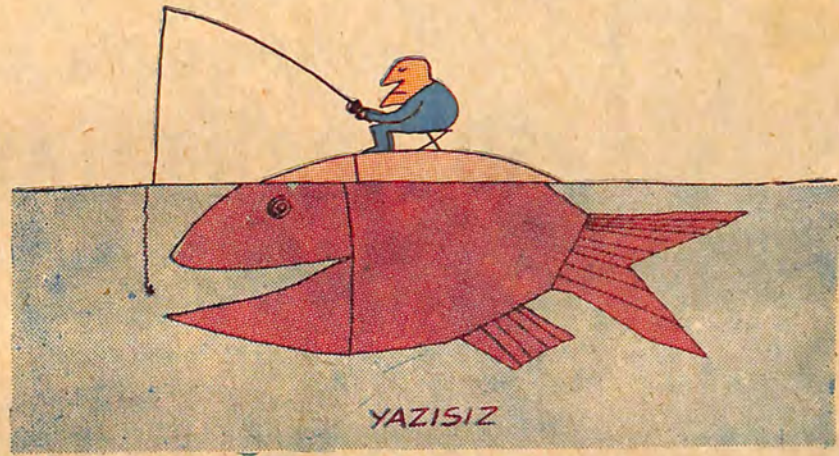
Akbaba

-AMAN KOCACIĞIM, GÜRÜLTÜ
ETME... DAHA SİMDİ UYUDU!..

-SONUNCU OLMaktan BİKTİM, TOKA-
DI HEP BEN YİYORUM KİÇİMA!

-BU GRAFİKTEN ANLAŞILDIĞI GİBİ SAYIN DİREK-
TÖRÜMÜZ BU YIL DÖRT DEFA AŞIK OLDULAR!

-AYOL KIZACAK NE VAR, BİZ SENİ
EĞLENDİRMEK İÇİN YAPIYORUZ!